

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/39/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4123238230
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Janigloš
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4123238230.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Mareka Janigloša a členov senátu JUDr. Dariny Vargovej a JUDr. Pavla Lukáča, v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX. XX. XXXX, C. XXXX/XX A., D., 2/ E. B., nar. XX. XX. XXXX, C. XXXX/XX A., D., obaja právne zastúpení: JUDr. Ondrej Brláš, advokát, Štefánikova trieda 52, Nitra, IČO: 42 428 521, proti žalovaným: 1/ F. G., nar. XX. XX. XXXX, C. XXX/XX, D., 2/ E. C., nar. XX. XX. XXXX, H. XX/XX, I. - J., obaja právne zastúpení: Sidor a partneri, s. r. o., Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, v konaní o určenie vlastníckeho práva vydržaním, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Nitra 16C/83/2023-268 zo dňa 11. novembra 2024, takto

rozhodol:

I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcom 1/ a 2/ **p r i z n á v a** proti žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktorú sú povinní žalovaní 1/ a 2/ zaplatiť spoločne a nerozdielne.

o d ô v o d n e n i e:

1. Okresný súd Nitra (ďalej len súd prvej inštancie, alebo súd) napadnutým rozsudkom č. k. 16C/83/2023-268 zo dňa 11. 11. 2024 určil, že nehnuteľnosť zameraná geometrickým plánom číslo geometrického plánu 242/2023 zo dňa 25. 05. 2023, úradne overeným pod číslom G1-1092/2023 zo dňa 07. 06. 2023, vyhotoveným spoločnosťou GEOTOM s.r.o., ktorá bude vedená na Okresnom úrade Nitra - Katastrálny odbor, nachádzajúca sa v okrese: Nitra, obec: D., katastrálne územie: D., ako parcela registra „C“, parcelné číslo XXXX/XXX, druh pozemku: Záhrada, výmera 22 m², je v podiele 1/1 k celku v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcov 1/ a 2/ (I. výrok). Žalobcom 1/ a 2/ priznal proti žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania, ktorú sú povinní žalovaní 1/ a 2/ zaplatiť spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 %, kde o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (II. výrok).

2 Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 124, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1 a 2, § 134 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 137 písm. c), § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že sa žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej len „žalobcovia“) žalobou domáhali určenia, že nehnuteľnosť zameraná geometrickým plánom číslo geometrického plánu 242/2023 zo dňa 25. 05. 2023, úradne overeným pod číslom G1-1092/2023 zo dňa 07. 06. 2023, vyhotoveným spoločnosťou GEOTOM s.r.o., ktorá bude vedená na Okresnom úrade Nitra - Katastrálny odbor, nachádzajúca sa v okrese: Nitra, obec: D., katastrálne územie: D., ako parcela registra „C“, parcelné číslo XXXX/XXX, druh pozemku: Záhrada, výmera 22 m², je v podiele 1/1 k celku v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcov.

4. Súd prvej inštancie skonštatoval, že predmetná žaloba je žalobou o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, a teda je žalobou o určenie, či tu právo je alebo nie je podľa § 137 písm. c) CSP, pričom jedným z nevyhnutných predpokladov úspešnosti určovacej žaloby je naliehavý právny záujem, ktorý nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného právneho predpisu. Pokiaľ ide o naliehavý právny záujem v predmetnej veci, súd prvej inštancie uviedol, že súdna prax tento druh žalôb pripúšťa. Súd prvej inštancie mal za to, že žaloba, tak ako ju podali žalobcovia, je prípustná a možná, čo potvrdzuje aj rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Súd v tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. 12. 2008, sp. zn. 1Cdo/26/2007. Súd prvej inštancie sa stotožnil s právnym názorom žalobcov a síce, že majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení vlastníckeho práva z dôvodu, že je ohrozené ich vlastnícke právo k už vybudovanému oploteniu a vysadeným stromom. Postavenie žalobcov by totiž bez požadovaného určenia výrazne negatívne ovplyvnilo ich právne postavenie, ktoré by ostalo absolútne neisté.

5. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v predmetnom spore, nebolo medzi stranami sporné, že na základe geometrického plánu z roku 2008 (GP č. 57/2008) prišlo k vytvoreniu pozemku a to novovzniknutej parcely č. 1358/144 - záhrady vo výmere 1.168 m², ktorá bola žalobcom darovaná zo strany rodičov žalobkyne 1/ na základe darovacej zmluvy, ktorá bola medzi nimi uzavretá dňa 21. 08. 2008, a to v znení dodatku k tejto zmluve zo dňa 16. 10. 2008 (každému v podiele 1/2). V konaní nebolo sporné, a aj bolo preukázané, že nové hranice tohto pozemku boli vytýčené roxormi (celkovo 3, s tým, že jeden bod sa musel zameriavať - v strede pozemku). V konaní medzi stranami nebolo sporné začatie výstavby rodinného domu v roku 2008, ktorý sa staval na pozemku 1358/144 - záhrady vo výmere 1.168 m², ktorá nehnuteľnosť vznikla z pôvodne rodičovskej nehnuteľnosti (parc. č. XXXX/X - ktorá parcela ostala zachovaná, ale zmenšila sa jej výmera na 100 m² z pôvodne 175 m² a parc. č. XXXX/XX, ktorá parcela ostala zachovaná, ale prišlo k zmene jej výmery na 2.624 m², z pôvodne 3.692 m²). Sporná medzi stranami nebola ani výstavba oplotenia v roku 2010 (v letných mesiacoch), za prítomnosti žalobcov, otca žalobkyne 1/ a svedkov F. a A.. V spore však bolo sporné, či vzhľadom na skutkové okolnosti boli žalobcovia v ospravedlniteľnom omyle, že im daná časť nehnuteľnosť (parc. č. XXXX/XXX -záhrada vo výmere 22 m², k odčleneniu ktorej má prísť na základe geometrického plánu č. 242/23) vlastnícky patrí. Žalobcovia poukazovali na svoju dobromyseľnosť, poukazujúc pritom na to, že s nehnuteľnosťou, ktorá je predmetom sporu (parc. č. XXXX/XXX - záhrada vo výmere 22 m², zameraná na základe GP č. 242/2023 zo dňa 25. 05. 2023) nakladali ako so svojou vlastnou. V konaní bolo preukázané na základe výsluchu žalobcov, ale aj prítomných svedkov A. a F. (čo bolo aj nesporné), že k stavbe plotu, ktorý zasahuje toho času do vlastníckeho práva žalovaných (zasahuje do ich parcely č. XXXX/XX - záhrada vo výmere 2.624 m²), prišlo v letných mesiacoch v roku 2010. Žalovaní v konaní namietali, nedobromyseľnosť žalobcov, ktorí podľa ich názoru od vzniku pozemku (pôvodne parc. č. XXXX/XXX - záhrada vo výmere 1.168 m², ktorá vznikla na základe GP z roku 2008, následne bola rozdelená na základe GP z roku 2010 na dve parcely, a to parc. č. XXXX/XXX - záhrada vo výmere 971 m² a parc. č. XXXX/XXX - zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 197 m²) presne vedeli, že sporný pozemok (parc. č. XXXX/XXX - záhrada vo výmere 22 m², zameraná na základe GP č. 242/2023 zo dňa 25. 05. 2023) im nepatrí a len v dôsledku ich vlastnej nedbanlivosti, omylu alebo úmyslu zabrali a tento užívajú aj naďalej.

6. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je dôvodná v celom rozsahu, pretože žalobcovia v konaní uniesli dôkazné bremeno. Z vykonaného dokazovania, podľa názoru súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobcovia vstúpili do dobromyseľnej držby sporného pozemku (parc. č. XXXX/XXX - záhrada vo výmere 22 m², zameraná na základe GP č. 242/2023 zo dňa 25. 05. 2023) minimálne od roku 2010, kedy vystavali oplotenie za účasti otca žalobkyne 1/, ako aj svojej účasti a svedkov F. a A.. Z dokazovania vyplynulo, že žalobcovia sa dozvedeli až v roku 2022 o držbe a užívaní časti cudzieho pozemku, t. j. v tomto prípade pozemku žalovaných (parcelné číslo XXXX/XX - záhrada vo výmere 2.624 m²), avšak v nepatrnej časti - 22 m². Tieto skutočnosti boli zistené z výsluchu žalobkyne 1/, čo potvrdila aj žalovaná 2/. Relevantnosť uvedených skutkových tvrdení potvrdzuje aj list právneho zástupcu zo strany advokátskej kancelárie Mgr. Renáty Mészáros zo dňa 27. 05. 2022, ktorá uviedla právnemu zástupcovi žalobcov, že pri geodetickom zameraní bol zistený zásah žalobcov ich oplotením do parc. č. XXXX/XX, ktorá je v podielovom spoluvlastníctve žalovaných. Geometrický plán žalovaných z roku 2022 (GP 48/2022 nie je relevantný, pretože nezameriava spornú nehnuteľnosť). Podľa názoru súdu prvej inštancie tak žalobcovia, ktorí boli dobromyseľní po celú dobu držby, splnili aj podmienku uplynutia vydržacej doby, a to od roku 2010 až do roku 2022, kedy neboli v ich držbe

rušení, nikto ich nevyzýval na to, aby predmetnú časť pozemku vydali. Pokiaľ vznikali určité odchýlky medzi geometrickým plánom z roku 2008 a reálnou výstavbou oplotenia, podľa názoru súdu prvej inštancie, aj vzhľadom na veľmi malú odchýlku (o čom svedčí aj veľkosť výmery sporného pozemku), tieto nemohli byť viditeľné voľným okom. Je absolútne irelevantné, aký uhol bol viditeľný voľným okom na geometrickom pláne v roku 2008 (resp. aj 2010), pretože realizácia oplotenia podľa geometrického plánu nemusí zodpovedať 100 % zameraniu geodetom, avšak minimálna rozdielnosť priebehu hraníc zaznamenaná vytyčovacími náčrtmi (GP z roku 2008 a GP z roku 2023) je podľa názoru súdu prvej inštancie meracou odchýlkou prípustnou. K tomu súd prvej inštancie uviedol, že aj v súčasnej dobe, v ktorej je všeobecne známe používanie GPS moderných zariadení na zameranie pozemkov, prichádza ku vzniku nepatrných odchýlok. K zameraniu sporného pozemku prišlo v roku 2008, teda pred 17 rokmi, kde prišlo tiež k nepatrnej odchýlke, ktorá odchýlka je však minimálna a tolerovateľná. Žalobcovia ako držitelia sporného pozemku (parcelné číslo XXXX/XXX, druh pozemku: Záhrada, výmera 22 m²) boli dobromyseľní, pretože predmetnú spornú nehnuteľnosť (pozemok) mali v držbe od roku 2010 až do roku 2022 (kedy bolo zistené, že zasahujú do pozemku žalovaných), čiže viac ako 10 rokov, zároveň nakladali s predmetnou nehnuteľnosťou ako so svojím majetkom, pretože postavili na uvedenom pozemku plot, vysadili tuje, ktoré kopírujú plot, nachádzajú sa tam korene viniča, ako aj vysadený egreš. V konaní bolo preukázané, že držba sporného pozemku nebola v uvedených rokoch nikým rušená, ani nikým spochybňovaná (hoci susediaci pozemok je vo vlastníctve žalovaných, ktorí sú rodinnými príslušníkmi žalobkyne 1/). Pretože žalobcovia majú predmetnú spornú nehnuteľnosť viac ako 10 rokov nepretržite v držbe, súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že sú vlastníckymi spornej nehnuteľnosti.

7. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že ak si ani vlastník susedného (držaného) pozemku neuvedomil, že nadobúdateľ (jeho predchodcov) drží aj časť jeho pozemku, bude to nasvedčovať objektívnej ospravedlniteľnosti omylu. Judikatúra toleruje podľa okolností prípadu aj prekročenie vo výške až do 50 % výmery nadobudnutého pozemku, výnimočne aj viac. Pôjde vždy o posúdenie konkrétnej veci a je potrebné klásť dôraz na starostlivé zváženie všetkých okolností a súd, ktorý rozhoduje o určovacej žalobe, ich musí uviesť v odôvodnení rozsudku. V danej veci súd prvej inštancie poukázal aj na nepatrnú až zanedbateľnú výmeru spornej nehnuteľnosti, ktorú podľa názoru súdu prvej inštancie dostali žalobcovia darom na podklade darovacej zmluvy zo dňa 21. 08. 2008, v znení jej dodatku zo dňa 16. 10. 2008, pričom výmera sporného pozemku predstavuje len 1,88 % z pozemku žalovaných. Aj tieto skutočnosti podľa názoru súdu prvej inštancie svedčia o dobromyseľnosti žalobcov, ktorí podľa názoru súdu prvej inštancie nemali úmysel postaviť plot na nehnuteľnosti žalovaných a to ešte v čase, keď žil otec žalobkyne 1/, ako aj žalovaných. V tomto kontexte, k zhoršeniu vzťahov medzi stranami sporu prišlo až po smrti rodičov žalobkyne 1/ a žalovaných, respektíve ich otca, ktorý zomrel v roku 2014, ktorá skutočnosť má tiež určitý význam, i keď nie rozhodujúci. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalobcovia postupovali s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú bolo možné od nich požadovať, pretože v dobrej viere stavali plot aj na tej časti pozemku, o ktorej si mysleli, že ju nadobudli na základe daru (čiže bezodplatne) od rodičov žalobkyne 1/. Pri tomto plote navyše vysadili tuje, egreš a vinič, čo tiež hodnoverne svedčí o dobromyseľnosti žalobcov, ktorí nakladali so sporným pozemkom ako so svojím vlastným, čo založilo presvedčenie súdu prvej inštancie o oprávnenosti držby spornej nehnuteľnosti.

8. Pokiaľ ide o skutkové tvrdenie žalovaných, ktorí v priebehu konania prezentovali vzdialenosť rodinného domu žalobcov od hranice pozemku žalovaných len v rozsahu 1 metra (nedodržanie povolení stavebného úradu), súd prvej inštancie uviedol, že takéto skutkové tvrdenia považoval za účelové, zároveň aj nesubstancované, pretože boli produkované na základe informatívneho merania z portálu ZBGIS, pričom takéto meranie nemá relevantnú výpovednú hodnotu. Skutočnosti vytýkané žalovanými, týkajúce sa údajnej, teda krátkej a nedodržanej vzdialenosti rodinného domu žalobcov od ich pozemku, ktorý bol skolaudovaný už v roku 2010, nie sú z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné, ani relevantné, súd prvej inštancie tieto vyhodnotil ako účelové, pričom majú základ v zlých súrodeneckých vzťahov. Za preukázané súd prvej inštancie nepovažoval ani to, že žalobca 2/ mal kontaktovať žalovanú 2/ ohľadne odkúpenia časti spornej nehnuteľnosti, čím sa žalovaní snažili spochybniť dobromyseľnosť žalobcov. Žalobca 2/ poprel na pojednávaní skutkové tvrdenie žalovanej 2/ ohľadne toho, že ho mala kontaktovať v roku 2015, uvádzajúc práve to, že sa so švagrinou - žalovanou 2/ o hraniciach nebavili, keďže o tom nevedeli, pretože pred rokom 2022 ich nikto nevyzýval na vydanie sporného pozemku. V tejto časti sú žalovaní takisto v dôkaznej núdzi, pretože boli povinní preukázať pravdivosť a hodnovernosť tohto skutkového tvrdenia aj inými dôkazmi, čo neučinili. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaní žiadnym dôkazom nevyvrátili dobromyseľnosť žalobcov, nenavrhli žiadne relevantné dokazovanie,

ktoré by smerovalo k vyvráteniu neoprávnenej držby zo strany žalobcov. Tvrdenia právneho zástupcu žalovaných v záverečnej reči sa podľa názoru súdu prvej inštancie neopiera o vykonané dokazovanie, ale o skutkové tvrdenia samotných žalovaných, ktorí však žiadnym relevantným spôsobom nepreukázali nedobromyseľnosť žalobcov. Argumentácia právneho zástupcu žalovaných v záverečnej reči, týkajúca sa geometrických plánov, či už z roku 2008 alebo 2010, smerovala k vyvolaniu pochybností o držbe (oprávnenej) zo strany žalobcov. K tejto argumentácii v zmysle vyššie uvedeného bolo potrebné, aby žalovaní predložili dôkazy, ktoré by vyvrátili priamo dobromyseľnosť žalobcov, nielen vyvolali pochybnosti o tom, že sporný pozemok im patrí. Aj v prípade pochybností (vyvolaných podľa ich názoru primárne geometrickými plánmi z roku 2008 a 2010) je potrebné podľa názoru súdu uplatniť hmotnoprávnu normu uvedenú v § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. aj v prípade pochybností sa považuje držba za oprávnenú.

9. Skutkové tvrdenia strán sporu týkajúce sa zdravotného stavu otca žalobkyne 1/ ako aj žalovaných súd prvej inštancie nepovažoval k meritu veci za podstatné, ani za náležité, keď jedna strana (žalovaní) tvrdila slepotu, druhá takéto skutkové tvrdenia poprela. Dôkazne nebol preukázaný taký zdravotný stav otca žalobkyne 1/, v zmysle ktorého by bol úplne slepý (i keď sa v zdravotnej správe FN Nitra po hospitalizácii spomína už zvyškový zrak, na začiatku hospitalizácie bol prítomný obraz úplnej slepoty). Takáto skutočnosť však nebola pre posúdenie veci podstatná. Súd prvej inštancie predovšetkým skúmal zákonné podmienky vydržania v predmetnej veci, najmä dobromyseľnosť ako vnútorný psychický stav žalobcov, ako aj to, či sa jednalo o ospravedlniteľný omyl, ergo taký, kde žalobcovia ako držiteľia mali v držbe vec (spornú nehnuteľnosť) v omyle, že im patrí a ide pritom o omyl ospravedlniteľný. Zo všetkých uvádzaných dôvodov, bola v konaní preukázaná oprávnená držba zo strany žalobcov, ktorá bola založená na ospravedlniteľnom omyle, že im sporná časť pozemku žalovaných patrí, pričom samotní žalobcovia nakladali so spornou nehnuteľnosťou ako so svojou vlastnou, postupujúc pritom s obvyklou mierou opatrnosti v domnení, že ide o dar od rodičov žalobkyne 1/. Žalobcovia podľa názoru súdu prvej inštancie nemali dôvod pochybovať, v akom rozsahu nadobudli vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti.

10. Nad rámec uvedeného súd prvej inštancie poznamenal, že nakoľko je predmetný geometrický plán vo výroku rozsudku presne konkretizovaný aj uvedením čísla jeho overenia podľa § 24 písm. g) zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), nie je nevyhnutné, aby bol predmetný geometrický plán aj k rozsudku pripojený. Predmetné ustanovenie vyžaduje ako náležitosť návrhu na začatie katastrálneho konania len číslo úradného overenia geometrického plánu, ak sa pozemok rozdeľuje, čo je daný prípad. Od predmetnej novely (s účinnosťou od 01. 10. 2018) však súdna prax akceptuje, ak nie je neoddeliteľnou súčasťou rozsudku aj overený geometrický plán.

11. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa pomeru úspechu v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalobcovia boli v konaní v plnej miere úspešní, zatiaľ čo žalovaní nedosiahli v konaní žiaden materiálne merateľný úspech, súd prvej inštancie priznal žalobcom proti žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Pretože na strane neúspešnej strany bola pluralita subjektov, zároveň vo výroku vyjadril spôsob plnenia, podľa ktorého sú žalovaní povinní spoločne a nerozdielne zaviazaní na náhradu trov konania. Dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP súd prvej inštancie v prejednávanej spore nevzhladol, tieto netvrdili ani strany sporu.

12. Proti vyššie uvedenému rozsudku podali žalovaní odvolanie zo dňa 31. 01. 2025, a to z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Podľa názoru žalovaných súd prvej inštancie dotváral skutkový stav, ktorý z priebehu vykonaného dokazovania nevyšiel najavo (nemá oporu v súdnom spise), rovnako tak dotváral skutkové tvrdenia žalobcov na podstatné okolnosti splnenia predpokladov vydržania sporného pozemku a/alebo prehliadol tie, ktoré neoprávnenosť držby preukazovali. V rámci odôvodnenia rozhodnutia postupoval selektívnym výberom informácií a dôkazov v prospech záverov, ktoré vyslovil, pričom všetky námietky žalovaných arbitrálne bez riadneho odôvodnenia odmietol ako účelové a bezvýznamné, hoc išlo o dôkazy v listinnej podobe alebo priamo citované vyjadrenia strán sporu, či svedkov alebo poukazy na právne názory ustálenej súdnej praxe v riešení rovnakej právnej otázky s obdobnými skutkovými okolnosťami ako v prejednávanej veci.

13. Poukázali na petit žaloby prenesený do výroku napadnutého rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že žalobcovia sa domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti v budúcnosti zaevidovanej do

katastra nehnuteľností, ktorá je predmetom žaloby, avšak podľa názoru žalovaných, formuláciu petitu na určenie, či tu právo je alebo nie je, je potrebné vykonať tak, aby bolo zrejmé, že súd má určiť aktuálny stav (v prítomnom čase). Nie je prípustné určovať práva k nehnuteľným veciam, ak tieto práva resp. nehnuteľnosti v čase vydania rozhodnutia neexistujú. Platí, že rozsudok určuje (ne)existenciu práva ku dňu jeho vyhlásenia (§ 217 CSP). Súd nemôže vziať do úvahy skutočnosti, ktoré nastanú v budúcnosti, avšak v čase vyhlásenia rozhodnutia netrvajú. Naliehavý právny záujem na danom určení v predmetnej veci nemôže byť teda preto daný, pretože by nedošlo k zmene vlastníka, ktorý je v súčasnej dobe zapísaný na liste vlastníctva. Žalobcovia sa tohto určenia ani nedomáhali, pretože žiadali určiť vlastnícke právo ku dňu (viď. „bude vedená“) vykonania evidencie parcely registra „C“, parcelné číslo XXXX/XXX, druh pozemku: Záhrada, výmera 22 m² nachádzajúcej sa v okrese: Nitra, obec: D., katastrálne územie: D., v budúcnosti vedenej Okresným úradom Nitra – Katastrálny odbor. Z početnej rozhodovacej praxe v tejto otázke vyplýva, že určovacou žalobou môže byť určené len jestvovanie práva, príp. právneho vzťahu existujúceho ku dňu vyhlásenia rozsudku. Obsahom žaloby nemôže byť určenie práva za dobu minulú, ani do budúcnosti. Súd prvej inštancie preto nemohol vyhovieť žalobe v plnom rozsahu, pretože v zmysle ustálenej judikatúry (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/32/98 alebo sp. zn. 2Cdo/131/06), môže byť určená len existencia práva, ktoré existuje ku dňu vyhlásenia rozsudku, a obsahom rozsudku nemôže byť určenie práva za dobu minulú, ani do budúcnosti. Nakoniec tento prítomný čas vyplýva aj z výslovného znenia ustanovenia podľa § 137 písm. c) CSP, kde sa hovorí o žalobe o určenie, či tu právo je alebo nie je, a nie či tu právo bolo alebo nebolo, resp. či tu právo bude alebo nebude. Preto mal súd prvej inštancie žalobu zamietnuť, nakoľko, sa žalobcovia domáhali určenia, vlastníctva k parcele v budúcnosti vedenej príslušnou správou katastra.

14. Súd prvej inštancie sa už v úvode odôvodnenia rozhodnutia (bod 28.) mal dopustiť podstatného omylu, ak konštatoval že cit.: „V konaní nebolo sporné, a aj bolo preukázané, že nové hranice tohto pozemku boli vytýčené roxormi (celkovo 3, s tým, že jeden bod sa musel zameriavať – v strede pozemku)“. Žalovaní následne popísali genézu vzťahov k jednotlivým pozemkom v ich vlastníctve a vlastníctve žalobcov a spôsobil ich nadobudnutia. Žalovaní uviedli, že žalobcovia nemôžu byť dobromyseľní v držbe sporného pozemku, nakoľko museli spoľahlivo a presne poznať výmeru (vyplýva z darovacej zmluvy) a vytýčenie hraníc ich pozemku (z geometrického plánu z roku 2008 vyplýva, že nové hranice pozemku boli v prírode označené roxormi) a dodali, že pokiaľ žalobcovia nerespektovali geodetické body vytýčenia pozemku a svojvoľne tieto v teréne prispôbili ich subjektívnym predstavám, konali tak vedome protiprávne. V reakcii na uvedené tvrdenia žalovaných, žalobcovia vo vyjadrení zo dňa 09. 01. 2024 uviedli, že geometrický plán z roku 2008 nedokazuje nesprávne postavenie predmetného oplotenia a ani z neho nevyplývajú preukázateľné body pre vybudovanie oplotenia a dodali, že tvrdenie, že hranice pozemkov mali byť vyznačené kolíkmi (roxormi) je síce pravdivé, avšak nevyplýva z tohto tvrdenia (a ani zo žiadneho iného dôkazu), že koľko týchto kolíkov bolo osadených, ani ako a kde boli umiestnené. Žalobcovia teda urobili spornou skutočnosť, aký bol počet osadených kolíkov ako aj ich umiestnenie geodetom pri vytýčení hraníc ich pozemku geometrickým plánom z roku 2008, čo hodlali preukázať nimi navrhnutými svedkami, ktorí pomáhali oplotenie vybudovať. Závery súdu (bod 28. rozhodnutia) sú preto nie len v priamom rozpore s obsahom súdneho súvisu ako aj tvrdeniami strán sporu, rovnako sú nesprávne i z dôvodu, že súd prvej inštancie v tejto konštatácii spojil dve časovo na seba nenadväzujúce udalosti. Totiž k vytýčeniu hraníc pozemku došlo Geometrickým plánom z roku 2008 – k zameriavaniu bodu v strede pozemku došlo v období apríl – máj roku 2010 pri výstavbe oplotenia na pozemku, nakoľko (ako vyplýva z výpovede žalobcov na pojednávaní zo dňa 15. 05. 2024) v strede ich záhrady bolo potrebné vykonávať svojpomocné opätovné zamerania stĺpiku, ktorý vypadol pretože cez pozemok chodili vozidlá, chodievala sa orať záhrada. Uvedená spornosť (počet kolíkov a ich umiestnenie, čo by mohlo mať vplyv i na správne vyznačenie výmery pozemku), však podľa názoru žalovaných bola odstránená hneď na pojednávaní zo dňa 15. 05. 2024, kde sa ku geometrickému plánu z roku 2008 a okolnostiam zameriavania pozemku v roku 2008 žalobkyňa (na otázku právneho zástupcu žalovaných) vyjadrila nasledovne cit.: „Bola som prítomná pri zameriavaní pozemku geodetom - teda pozemku, ktorý nám bol darovaný zo strany rodičov. Čo sa týka vymeriavania pozemku pri tomto bol môj otec, ja a pán geodet. Čo sa týka komunikácie s geodetom, ja som s ním nekomunikovala, pretože uvedeným veciam nerozumiem. Chcela som, aby bol náš pozemok širší s čím otec nesúhlasil a preto bol zameraný tak, ako to je uvedené v GP z roku 2008...“ Sama žalobkyňa teda potvrdila správnosť realizovaného zamerania geodetom v roku 2008 v spojení s údajmi darovacej zmluvy, t. j. potvrdila, že pozemok bol zameraný súladne s údajmi uvedenými v darovacej zmluve. Rovnako potvrdila, že sa zamerania pozemku zúčastnili len tri osoby: žalobkyňa, otec žalobkyne a žalovaných a geodet a akékoľvek výpovede svedkov (ktoré žalobcovia aj v tejto súvislosti navrhovali), nemohli priniesť žiadne

osvetlenie žalobcami vyvolanej spornosti pretože (vzhľadom na neprítomnosť svedkov pri zameraní hraníc pozemku) o okolnostiach (vrátane umiestnenia roxorov, ktorými sa hranice pozemku žalobcov vyznačili), vypovedať nemohli. Pokiaľ sa aj svedkovia vyjadrovali ohľadne rozmiestnených kolíkov na pozemku, ktoré mali reprezentovať hranice pozemku, vylúchnutí svedkovia mohli vypovedať len o tom, ako vlastnými zmyslami vnímali vyznačenie hraníc pozemku žalobcov tak, ako sa tieto nachádzali nie v roku 2008, ale v roku 2010, čo bolo takmer 2 roky po tom ako k vytýčeniu hraníc pozemku geometrickým plánom z roku 2008 došlo. Ak aj napriek výpovedi žalobkyne na pojednávaní zo dňa 15. 05. 2024 žalobcovia trvali na spornosti umiestnenia kolíkov a ich počte pri zameraní geometrickým plánom v roku 2008, bolo podľa názoru žalovaných povinnosťou žalobcov, aby uvedené i preukázali napríklad aj výpoveďou geodeta, ktorý žalobcom opakovane vyhotovil geometrické plány k pozemku (v roku 2008 a 2010). K uvedenému však v priebehu konania nedošlo a žalobcovia dôkazné bremeno nimi vytvorenej spornosti neunesli, pričom sama žalobkyňa na pojednávaní dňa 15. 05. 2024 vypovedala, že po tom, ako so žalobcom zistili skutočnosti, ktoré sú predmetom sporu, geodeta nekontaktovali. Žalovaný v naposledy uvedenej súvislosti však iniciatívu na zistenie skutočností, ktoré sú predmetom konania vyvíjal opakovane, čo na pojednávaní zo dňa 12. 06. 2024 súdu prvej inštancie sprostredkoval a vypovedal, že cit.: „ Čo sa týka úkonov, ktoré boli učené v roku 2022 po zistení, že plot je neprávne postavený som kontaktoval geodeta Kompassa celkovo dvakrát a to bolo v rozmedzí asi 5 alebo 6 mesiacov. Tento mi oznámil, že ak by bol pozemok zle zameraný, nemôže byť zapísaný do katastra nehnuteľností. Ďalej uviedol, že za nesprávne osadenie oplotenia nemôže zodpovedať a posúvanie hraníc pozemkov je pomerne bežné.“ Na tieto tvrdenia žalovaného žalobcovia žiadnou procesnou obranou nereagovali. V tomto konaní bol predložený geometrický plán z roku 2008, v obsahu ktorého bolo geodetom deklarované, že hranice nového pozemku boli vytýčené roxorom, dôkaz opaku predložený nebol. Potom, v nadväznosti na výpoveď žalobkyne na pojednávaní zo dňa 15. 05. 2024, ktorú súd prvej inštancie prehliadol napriek tomu, že toto žalobcovia zdôrazňovali aj v záverečnej reči, s ktorou sa súd prvej inštancie oboznámil, ktorá bola prítomná pri zameriavaní pozemku geodetom v roku 2008, teda pozemku, ktorý bol žalobcom darovaný, je potrebné uviesť, že už v tomto štádiu konania bolo zrejmé že žalobkyňa nikdy nemohla žiť v žiadnej viere (vôbec nie omyle) v tom, že jej sporný pozemok patrí. Žalobcovia od vzniku pozemku poznali všetky skutočnosti potrebné preto, aby pri bežnej opatrnosti do pozemku žalovaných nezasahovali a aj preto je dobromyseľnosť žalobcov absolútne vylúčená.

15. Podľa názoru žalovaných bolo procesnou povinnosťou žalobcov, aby jednoznačne a presvedčivo opísali, ktorým dňom, resp. okamihom vstúpili do (podľa ich názoru) oprávnenej držby. Žalovaní v tejto súvislosti v priebehu konania namietali, že tvrdenia žalobcov už od počiatku tohto konania vykazovali značné diskrepancie a nejasnosti a nebolo fakticky možné ustáliť, kedy sa vlastne žalobcovia mali chopiť držby sporného pozemku. Uvedený nedostatok, nielenže nebol v konaní odstránený, súd prvej inštancie prevzal iniciatívu žalobcov a bez toho, aby taký okamih žalobcovia tvrdili, konštatoval, že vstúpili do držby minimálne od roku 2010, kedy vystavali oplotenie na spornom pozemku (k výstavbe oplotenia došlo podľa výpovede svedkov na pojednávaní zo dňa 19. 06. 2024 v mesiacoch apríl - máj roku 2010). V uvedenom kontexte ide opätovne o závery súdu prvej inštancie, ktoré sú v rozpore s tvrdením samotných žalobcov, ktorí subjektívne vstúp do držby vnímali na vyššie uvedené doby.

16. Ďalej uviedli, že im nie je známa taká právna úprava, ktorá by legitimizovala postup akejkoľvek osoby, ktorá pri výstavbe oplotenia svojvoľne zaberie časť susediaceho pozemku v rozsahu 22 m². Závery súdu prvej inštancie tiež celkom popierajú opodstatnenie vyhotovovania geometrických plánov k nehnuteľnostiam, ktorých údaje sú evidované v katastrálnom operáte, a ktoré sú presným záznamom o rozsahu vlastníckeho práva každého tam evidovaného vlastníka. Nie je im zrejmé ani to, na základe akej úvahy súd prvej inštancie v tejto veci dospel k záveru, že zabratie sporného pozemku vo vlastníctve žalovaných v rozsahu 22 m² je odchýlkou prípustnou. Za absolútne absurdnú a nepochopiteľnú považujú žalovaní úvahu súdu prvej inštancie o tom, že k zameraniu sporného pozemku prišlo v roku 2008, teda pred 17 rokmi, kde prišlo k tiež k nepatrnnej odchýlke, a ktorá odchýlka je podľa názoru súdu prvej inštancie však minimálna a tolerovateľná - pretože nikto v tomto konaní (žalobcovia ani žalovaní) nikdy netvrdili, že by mal byť pozemok chybné zameraný, naopak sama žalobkyňa vo výpovedi zo dňa 15. 05. 2024 potvrdila, že keď bol pozemok v roku 2008 geodetom vymeriavaný, ktorej udalosti (zameriavania) sa zúčastnila, uviedla, že síce žiadala, aby jej otec daroval väčšiu výmeru pozemku, čo odmietol, a preto bolo zameranie pozemku v roku 2008 realizované tak, ako to vyplýva z geometrického plánu z roku 2008. V tomto konaní žiadna odchýlka v zameriavaní pozemku zisťovaná ani zistená nebola.

17. Ďalej žalovaní poukázali na rozhodnutie Okresného súdu Nitra a Krajského súdu v Nitre v inej obdobnej veci v konaní sp. zn. 7C/146/2017, kde Krajský súd v Nitre ako odvolací súd rozsudkom zo dňa 28. 04. 2022 sp. zn. 7Co/83/2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a okrem iného dospel k záveru, že správne súd prvej inštancie prihliadol aj na všetky okolnosti danej veci, napr. odklon popri prístupovej ceste viditeľný každému voľným okom. NS SR rozhodnutím sp. zn. 9Cdo/255/2022 zo dňa 26. 03. 2024 dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odmietol. V prejednávanej veci súd prvej inštancie považoval za absolútne irelevantné to, že žalobkyňa potvrdila správnosť zamerania pozemku geometrickým plánom z roku 2008, ako aj to, že v čase výstavby oplotenia na spornom pozemku žalobcovia disponovali geometrickým plánom z roku 2008, geometrickým plánom z roku 2010, tiež stavebnou dokumentáciou k ich rodinnému domu ako i skutočnosť, na ktorú žalovaní v podaní zo dňa 04. 12. 2023 (vyjadrenie k žalobe žalobcov) poukazovali porovnaním výňatkov geometrických plánov, že (najmä) medzi geometrickými plánmi z roku 2008 a 2010 nie je žiadny terénny, dispozičný ani iný rozdiel, a ktoré nepreukázali zlé zameranie pozemku, a teda žalobcovia ani neboli upozornení geodetom po zameraní na nesúlad hraníc. Inak povedané, žalobcovia rovnakými informáciami, ako sa mali dozvedieť z geometrického plánu z roku 2023, disponovali už v roku 2008 a i v roku 2010. Neexistuje preto absolútne žiadny dôvod, pre ktorý si žalobcovia mohli myslieť, že im sporná nehnuteľnosť patrí. Žalobcovia len jednoducho sporný pozemok zabrali.

18. Z geometrického plánu z roku 2008 je zrejmé, že šírka pozemku (od parc. č. XXXX) bola 34,23 m, pričom hranica pozemku (k pozemku žalovaných) prebiehala šikmo k protíľahlej strane pozemku. Zo zamerania skutkového stavu (geometrický plán z roku 2023) pritom vyplynulo, že oplotenie prebieha rovnobežne s pozemkom žalovaných ako aj rodinným domom žalobcov a žalobcovia svojím užívaním zasahujú do pozemku žalovaných až v rozsahu 1,24 m v súčte 22 m², t. j. šírka pozemku (od parc. č. XXXX) po zabratí predstavuje 35,47 m. Žalobcami vybudované oplotenie sa podľa zamerania skutkového stavu (geometrický plán z roku 2023) od začiatku pozemku rozchádza s pozemkom žalovaných (ako je vidieť aj na fotografiách založených do spisu) a pokračuje ďalej v tvare rozširujúcom na pozemok žalovaných smerom do zadnej časti (k parc. č. XXXX). Šikmý priebeh oplotenia preto musel byť žalobcom zrejmý už v čase, keď došlo k výstavbe oplotenia, ktoré je umiestnené rovnobežne s pozemkom žalovaných, a teda i rovnobežne s hranicou pozemku žalovaných, pričom existujúce oplotenie voči pozemku žalovaných prebieha taktiež kolmo (nie šikmo ako podľa geometrického plánu z roku 2008). Už len táto skutočnosť mohla a mala vzbudiť u žalobcov pochybnosti o správnom umiestnení oplotenia. Je pritom bezpredmetné, či žalobcovia nadobúdali pozemky od rodiny, alebo od tretích osôb. Vo vzťahu k otázke dobromyseľnosti držby a obozretnosti v tom, či skutočne držiteľovi vec, ktorú užíva, aj patrí, príbuzenský alebo blízky vzťah darcov a obdarovaných nijako nezbavuje obdarovaných povinnosti presvedčiť sa o výmere nadobúdaných pozemkov, a to či už vlastným meraním, prípadne odborným zameraním zo strany geodeta. Pokiaľ sa žalobcovia spoľahli na priebeh oplotenia, ktorého umiestnenie podľa ich tvrdení nikto nenamietal, hoci musel byť voľným okom viditeľný kolmý priebeh oplotenia (pričom z geometrických plánov jednoznačne vyplýva šikmý sklon pozemku), nekonali s bežnou opatrosťou. Žalovaní v tejto súvislosti poukázali na aktuálnu rozhodovaciu prax (relevantnú z hľadiska predmetu konania) NS SR sp. zn. 7Cdo/163/2021 zo dňa 29. 11. 2022. Posúdenie toho, či je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len zo subjektívnych predstáv držiteľa. Je preto podľa názoru žalovaných celkom bez právneho významu vo vzťahu k existencii dobromyseľnosti žalobcov skutočnosť, že na spornom pozemku postavili plot, vysadili tuje, ktoré kopírujú plot, nachádzajú sa tam korene viniča, ako aj vysadený egreš. Tieto činnosti žalobcov na pozemku žalovaných dobrú vieru žalobcov (bez ďalšieho) preukazovať nemôžu.

19. Pokiaľ súd prvej inštancie aj konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že držba sporného pozemku nebola nikým rušená, ani nikým sponchyňovaná, žalovaní namietali, že súd prvej inštancie prehliadol, že tomu tak bolo z objektívnych príčin. Žalobcovia si boli dobre vedomí skutočnosti, že darcovia o tom, že ich vôľa čo do výmery darovanej nehnuteľnosti (pozemku) žalobcami rešpektovaná nebola (vzhľadom na zdravotný stav otca žalobkyne 1/ a žalovaných) ako aj skutočnosti, že o tom, že k protiprávnemu zabratiu sporného pozemku žalobcami došlo, okrem žalobcov nemal a nemohol mať nikto žiadnu vedomosť, pretože žalobcovia výstavbu oplotenia realizovali v čase, kedy otec žalobkyne 1/ a žalovaných bol po akútnom mozgovom infarkte so stratou zraku. K uvedenému napokon tiež vypovedali i žalovaní, ktorí sporný pozemok nadobudli po smrti otca žalobkyne a žalovaných, a pokiaľ by neexistovali medzi stranami sporu rozpory o ďalšom užívaní nehnuteľností, ktoré nadobudli od svojich rodičov, žalovaní by zabratie sporného pozemku nikdy nezistili (práve nezhody medzi stranami sporu viedli žalovaných k vyhotoveniu geometrického plánu v roku 2022, na podklade ktorého žalovaní nadobudli vedomosť

o protiprávnom zabratí časti ich nehnuteľnosti žalobcami). Žalovaná 2/ napokon tiež na pojednávaní zo dňa 12. 06. 2024 vypovedala, že až v roku 2022, kedy sa vykonalo zameranie, sa zistilo, že plot žalobcov zasahuje do pozemku žalovaných. V tejto súvislosti tiež uviedla, že v minulosti (približne rok 2015 – 2016) žalobca 2/ žalovanú 2/ kontaktoval a dopytoval sa na možnosť odkúpenia časti pozemku žalovaných (sporný pozemok) a konštatovala, že dôvodom, prečo si so žalovaným 1/ nenárokovali časť pozemku zabratú žalobcami, bola skutočnosť, že o tom pred rokom 2022 nevedeli. Súd prvej inštancie síce v bode 37. rozhodnutia poznamenal rozsiahlosť námietok žalovaných, ktoré smerovali k dobromyseľnosti žalobcov, no zo žiadneho bodu rozhodnutia, nevyplýva, ako sa s týmito vysporiadal. Fakticky tieto jednoducho označil len za účelové, irelevantné, ale bližšie tento svoj postoj nedôvodil, ako nedôvodil mnohé závery, ktoré v rozhodnutí skonštatoval, čoho dôkazom sú i ďalšie závery súdu prvej inštancie v tejto časti odôvodnenia rozhodnutia, pretože žalovaným nie je známa judikatúra a jej súvis s prejednávanou vecou, ktorá toleruje prekročenie vo výške až do 50 % výmery nadobudnutého pozemku.

20. Odôvodnenie existencie dobrej viery žalobcov v ďalšej časti bodu 37. rozhodnutia, je v tomto konaní „novou informáciou“. Súd prvej inštancie v tejto časti konštatoval, že tak ako právny zástupca žalobcov poukazuje aj na nepatrnú až zanedbateľnú výmeru spornej nehnuteľnosti, ktorú podľa názoru súdu prvej inštancie dostali žalobcovia darom na podklade darovacej zmluvy zo dňa 21. 08. 2008, v znení jej dodatku zo dňa 16. 10. 2008, pričom výmera sporného pozemku predstavuje len 1,88 % z pozemku žalovaných. Žalovaní namietali, že súd prvej inštancie i v tejto časti odôvodnenia rozhodnutia vychádzal len zo subjektívnych predstáv. Žiadna strana tohto sporového konania netvrdila, a nebolo to ani predmetom dokazovania, či darcovia mali v úmysle žalobcom darovať i sporný pozemok. Zo žiadneho dôkazu ani tvrdenia v tomto konaní nevyplýva, že by súčasťou darovania mal byť i sporný pozemok, naopak sama žalobkyňa 1/ na pojednávaní dňa 15. 05. 2024 uviedla, že žiadala od otca väčšiu výmeru pozemku, čo otec jednoznačne odmietol. Žalovaní uviedli, že nerozumejú neustálemu dotváraniu skutkového stavu veci súdom v prospech žalobcov, čo považujú za porušenie ich práva na spravodlivý súdny proces.

21. Poukázali na to, že stavba rodinného domu so sebou prináša rôzne zameriavacie činnosti vrátane jej umiestnenia v teréne, kde je rozumné predpokladať, že tieto realizovali i žalobcovia a (prinajmenšom z vyjadrenia žalobkyne na pojednávaní zo dňa 15. 05. 2024 vyplynulo) už v čase, kedy žalobcovia dostali pozemok do daru, bola línia hraníc pozemku zrejmalá, aj keď oplotenie v tom čase ešte neexistovalo. Porovnaním línie hraníc pozemku s katastrálnou mapou, s ktorou boli žalobcovia v čase obdarovania oboznámení, im muselo byť zrejmé, aký tvar majú hranice pozemku, ktorí do daru dostali. Žalovaní dôvodili, že aj z uvedeného mohli potom pri primeranej opatrnosti nadobudnúť, a s najväčšou pravdepodobnosťou aj nadobudli vedomosť o tvare ich pozemku, resp. tvare jeho hraníc, t. j. mohli zistiť, že oplotenie, ktoré hodlajú realizovať na ich pozemku, nemôže a nezodpovedá právnej hranici. Ak si žalobcovia aspoň zbežne nepreverili správnosť oplotenia ich pozemku, nemožno ich takéto počínanie označiť za dostatočne opatrné. Napokon bez ďalšieho, však o tvare priebehu oplotenia museli žalobcovia získať vedomosť aj pri svojpomocnej realizácii oplotenia, pričom pochybnosti mohli žalobcovia nadobudnúť najneskôr v kolaudačnom konaní ich domu, ktoré prebiehalo v roku 2010. V rámci uvedeného konania, pri zachovaní náležitej opatrnosti, mohli žalobcovia nadobudnúť pochybnosti o súlade priebehu oplotenia s právnym stavom, pretože pre potreby kolaudačného konania museli mať (a mali) vypracovaný geometrický plán, čo bolo napokon aj v konaní preukázané žalovanými, ktorí na pojednávaní dňa 12. 06. 2024 predložili súdu GP č. 21/2010 zo dňa 05. 05. 2010 a ktorým bol nanovo zameraný rodinný dom žalobcov, z ktorého je zrejmý aj priebeh právnej hranice pozemku žalobcov. Naposledy označený geometrický plán bol rovnako (ako geometrický plán v roku 2008) vyhotovený p. Kompasom. V priebehu hranice pozemkov ako boli (rovnakým) geodetom určené geometrickým plánom v roku 2008 a geometrickým plánom z roku 2010, ktorý žalovaní do konania predložili, nie je vôbec žiadny rozdiel, pričom ako vyplýva z vykonaného dokazovania a početnej fotografickej dokumentácie predloženej stranami konania, nejde o členitý terén, napr. zarastený húštinou, ktorá znemožňuje pohľad na otvorené priestranstvo, naopak ide o terén rovný bez akýchkoľvek prekážok viditeľnosti, ktoré by mohli aspoň v potenciálnej rovine vytvárať predpoklady omylu. S poukazom na naposledy uvedené preto neobstoja závery súdu prvej inštancie kopírujúce tvrdenia žalobcov o tom, že výmera sporného pozemku je zanedbateľná, pretože táto predstavuje 1,88 % k celku, nakoľko z hľadiska situácie pozemku žalobcov ide o posun do časti nehnuteľnosti žalovaných v rozsahu 1,24 m v celku 22 m², čo je viditeľné nie len z predložených geometrických plánov, ale i v teréne miesta sporného pozemku. Čo je však rovnako podstatné, ak žalobca 2/ tvrdil, že geodet p. Kompas (v období kedy sa kolaudoval dom) vytýčil bod na pravom hornom rohu hranici pozemkov, odkiaľ mal žalobca 2/ s otcom žalobkyne 1/ a žalovaných

vytvoriť oplotenie nadväzujúce na oplotenie pôvodnej rodičovskej nehnuteľnosti, je na isto daný záver, že k výstavbe oplotenia došlo až po tom, ako geodet vyhotovil geometrický plán z roku 2010 (a v čase kedy otec žalobkyne 1/ a žalovaných bol slepý), pretože v opačnom prípade by p. Kompas zachytil rovnaký nesúlad ako geodet pri vyhotovení geometrického plánu v roku 2022. Žalobcovia teda aj na podklade naposledy označeného geometrického plánu veľmi dobre poznali hranice pozemkov, a preto sa dá usudzovať, že (v spojení s ďalšími okolnosťami, ktoré v tomto konaní vyšli najavo a boli preukázané, najmä slepota otca žalobkyne a žalovaných v rozhodnom období), že výstavbou oplotenia vedome zabrali aj sporný pozemok.

22. Je tiež dôležité dodať, že na mieste, kde žalobcovia oplotenie pozemku postavili, nikdy v minulosti žiadny plot nestál. Išlo o pôvodnú rodičovskú nehnuteľnosť, ktorá v čase pred darovaním bola právnymi predchodcami žalobcov užívaná v celku. Žalobcovia teda výstavbou oplotenia pozemku vytvárali nový dovtedy neexistujúci stav, t. j. žalobcovia neopravovali napríklad poškodené oplotenie, ktoré by bolo v minulosti na sporných pozemkoch vybudované. Išlo o novú stavbu, ktorú žalobcovia umiestňovali (vybudovanie nového plota), ktoré tiež vyžadovalo ohlásenie prác stavebnému úradu ako drobnej stavby. Z hľadiska platnej právnej úpravy bolo potrebné (k ohláseniu stavebnému úradu) priložiť aj jednoduchý situačný náčrt podľa pozemkovej mapy evidencie nehnuteľností, s vyznačením umiestnenia drobnej stavby na pozemku hraníc medzi susednými pozemkami s polohou stavieb na nich, a ak by tak žalobcovia urobili, boli by zistili, že umiestnenie oplotenia nie je v súlade s právnym stavom. Právne významnou je i tá skutočnosť, že keďže správna výmera a hranice sporných pozemkov vyplývala už z geometrického plánu z roku 2008 (tento si dali vyhotoviť samotní žalobcovia resp. ich právni predchodcovia), z ktorej skutočnosti vychádzal i geometrický plán z roku 2010 a rovnako aj neskoršie geometrické plány (2022 a 2023), a preto podľa judikatúry najvyšších súdnych autorít už samotná táto okolnosť bola spôsobilá vyvolať pochybnosti o tom, že žalobcom patrí aj sporný pozemok, a to bez ohľadu na to, že tento užívajú, hoci aj dlhší čas. Ak malo dôjsť k správne umiestneniu stavby na pozemku, dodržaniu podmienok stavebného povolenia a i právnej úpravy vo vzťahu k odstupom stavby od hraníc susediacich pozemkov a stavieb a následnej kolaudácii stavby rodinného domu žalobcov, niet pochyb o tom, že žalobcovia sa museli a opakovane zaoberali problematikou výmery hraníc pozemku. Žalobcovia mali k dispozícii v čase výstavby oplotenia 2 geometrické plány, realizovali výstavbu rodinného domu, museli mať fakticky 100 % informácie o teréne pozemku a rovnako i jeho hraniciach. Nebolo právne významné ilustratívne zameranie prostredníctvom ZBGIS, ale to, že bola realizovaná výstavba rodinného domu s určenými podmienkami stavby, ktoré vyžadovali znalosť o hraniciach pozemku, čo žalovaní argumentovali veľmi jasne. Žalovaní tiež uvádzali, že pri projektovaní stavieb je dôležitým podkladom pre projektanta polohopisný a výškopisný plán pozemku. Slúži ako mapový podklad pre projektovú činnosť a na zdokumentovanie stavu pozemku pred výstavbou. Predmetom zamerania je existujúci výškový priebeh terénu, prvky polohopisu a obsahuje aj právny stav hraníc katastra nehnuteľností – katastrálnu mapu. Aby mohol projektant stavbu správne situovať ako polohovo, tak výškovo, potrebuje vytvoriť teda mapový podklad pre stavebný projekt s geodetickým polohovým (hranice pozemku - polohopis) a výškovým zameraním pozemku (výškopis). Tieto údaje sú potrebné pre projektanta na správne osadenie stavby do terénu. Projektová dokumentácia sa predkladá k žiadosti o stavebné povolenie. Priamo z obsahu odôvodnenia Stavebného povolenia z dňa 06. 02. 2009 vyplýva, že žalobcovia do vydania rozhodnutia Stavebného povolenia zo dňa 06. 02. 2009, stavebnému úradu predložili o. i. i projektovú dokumentáciu a že pre umiestnenie a realizáciu stavby, stavebný úrad stanovil žalobcom podmienky, okrem iných, že rodinný dom bude osadený vo vzdialenosti od určených hraníc pozemkov (aj vo vzdialenosti 2,00 m od parc. č. XXXX/XX). Žalobcovia preto podľa názoru žalovaných v označenom období (aj pokiaľ by žili v omyle, čo nežili) mohli pri bežnej opatrnosti zistiť, kde sú hranice ich pozemku v teréne (čo však aj s prihliadnutím na prítomnosť žalobkyne 1/ pri vytýčení hraníc pozemku žalobcov v roku 2008 nemohlo byť vôbec pochybné). Omyl v skutočnosti, že im sporný pozemok patrí, je omylom neospravedliteľným, nakoľko pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú bolo možné od nich vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu požadovať, mohli mať pochybnosti o tom, že im sporný pozemok patrí.

23. Skutkové tvrdenie o tom, že žalobca 2/ kontaktoval žalovanú 2/ ohľadne odkúpenia časti pozemku žalovaných bolo vyslovené žalovanou na pojednávaní dňa 12. 06. 2024, na ktorom sa žalobcovia nezúčastnili. Ďalšie pojednávanie v predmetnej veci sa uskutočnilo dňa 16. 09. 2024, na ktorom sa realizoval výsluch svedkov, pričom sám žalobca 2/ sa k skutkovému tvrdeniu žalovanej zo dňa 12. 06. 2024 žiadnym spôsobom nevyjadril. Na tom istom pojednávaní (zo dňa 16. 09. 2024) (6 minúta a 46 sekunda zvukového záznamu z pojednávania) sa však právny zástupca žalobcov pri výsluchu

žalovaného 1/ dopytoval žalovaného 1/ (v súvislosti s výpoveďou žalovanej o tom, že žalobca 2/ v roku 2015 kontaktoval žalovanú 2/ s dopytom na odkúpenie časti pozemku žalovaných), na dôvody pre ktoré k predaju časti pozemku žalovaných nedošlo. Na uvedenú otázku žalovaný 1/ reagoval tak, že táto požiadavka žalobcu 2/ bola adresovaná žalovanej 2/ a žalovaný 1/ sa o tejto skutočnosti dozvedel sprostredkovaním, nakoľko so žalobcom 2/ 15 rokov nekomunikuje. Posledné pojednávanie vo veci bolo nariadené na deň 11. 11. 2024, na ktorom boli realizované len prednesy právnych zástupcov strán a následne došlo k vyhláseniu rozhodnutia. Žalobca 2/ teda skutkové tvrdenie žalovanej 2/ nepoprel, ani sa k nemu žiadnym spôsobom nevyjadril, hoc na toto priestor mal, a teda mohol uviesť vlastné tvrdenia, k čomu však nedošlo. Nie je preto správny záver súdu prvej inštancie o tom, že i v tejto časti sú žalovaní takisto v dôkaznej núdzi, pretože boli povinní preukázať pravdivosť a hodnovernosť tohto skutkového tvrdenia aj inými dôkazmi, čo neučinili, pretože vzhľadom na nespornosť žalovanou 2/ vysloveného tvrdenia, toto nebolo potrebné. V tejto súvislosti tiež uviedla, že v minulosti (približne rok 2015 – 2016) žalobca 2/ žalovanú 2/ kontaktoval a dopytoval sa na možnosť odkúpenia časti pozemku žalovaných (sporný pozemok) a konštatovala, že dôvodom prečo si so žalovaným 1/ nenárokovali časť pozemku zabratú žalobcami bola skutočnosť, že o tom pred rokom 2022 nevedeli.

24. Žalovaní konštatujú, že žalobcovia v tomto konaní nikdy netvrdili, že na podklade darovacej zmluvy nadobudli aj sporný pozemok, pričom z čl. II. darovacej zmluvy jasne a jednoznačne vyplýva, že darujúci daruje obdarovaným parcelu číslo XXXX/XXX o výmere 1.168 m² (nie väčšiu) a napokon i z výpovede žalobkyne na pojednávaní dňa 15. 05. 2024 vyplýva že cit.: „ Chcela som, aby bol náš pozemok širší s čím otec nesúhlasil a preto bol zameraný tak, ako to je uvedené v GP z roku 2008...“ Niet žiadnych rozumných pochybností o tom, že žalobcovia dostali do daru presne takú výmeru, ako im darcovia hodlali darovať.

25. Podstatou dôkazu (zdravotný stav otca žalobkyne 1/ a žalovaných) v spojení s výpoveďami svedkov na okolnosti výstavby oplotenia bola ťažiskovo tá skutočnosť, že pokiaľ svedkovia opisovali výstavbu oplotenia za pomoci darcu, ktorý bol v rozhodnom období v ťažkom zdravotnom stave po prekonaní akútneho mozgového infarktu so stratou zraku, je vylúčené, aby pomáhal žalobcom a svedkom pri výstavbe oplotenia ich pozemku. Človek v tak ťažkom zdravotnom stave ako bolo preukázané lekárskou správou z roku 2010, potrebuje sám pomoc ďalšej osoby, pretože nie je schopný si sám zabezpečiť veci dennej potreby a vôbec nie je reálne, aby vykonával akékoľvek zamerania pozemku žalobcov pri náprave vypadnutého kolíka. Práve týmto dôkazom bolo preukázané, že žalobcovia súd zavádzali, tak ako zavádzali aj svedkovia, ktorí vypovedali, pretože p. G. (otec žalobkyne 1/ a žalovaných) bol v závere mesiaca apríl 2010 prepustený z lekárskej starostlivosti, a nie je uveriteľné, aby sa v období apríl - máj 2010 zúčastňoval na prácach, ako to opisovali svedkovia a žalobcovia. V tejto súvislosti poukázali na svedecké výpovede s tým, že svedok F. na otázku právneho zástupcu žalovaných, aby uviedol mesiac, kedy k výstavbe oplotenia v roku 2010 došlo, svedok uviedol jar - leto, pričom následne doplnil, že malo ísť o mesiace apríl – máj (ako vyplýva zo zvukového záznamu z pojednávania z dňa 16. 09. 2024, ktorá časť výpovede svedka nebola zachytená v zápisnici z pojednávania). Nie len tvrdenia vyššie označených svedkov, tiež žalobcov o tom, že pri výstavbe sporného oplotenia v roku 2010 a zameriavaní vypadnutého stĺpiku v strede záhrady mal byť nápomocný otec žalobkyne 1/ a žalovaných sa však podľa názoru žalovaných ukázali ako celkom klamlivé a nepravdivé. Žalovaní totiž preukázali (predložením lekárskej a prepúšťacej správy otca žalobkyne 1/ a žalovaných z roku 2010 a 2013 na pojednávaní zo dňa 16. 09. 2024), že v rozhodnom období (t. j. v čase výstavby oplotenia pozemku žalobcov v období apríl – máj 2010), bol otec žalobkyne 1/ a žalovaných v zlom zdravotnom stave po prekonaní mozgovej príhody a obrazom úplnej slepoty, pričom i z prepúšťacej správy jasne vyplýva, že pre poruchu zraku potreboval asistenciu jednej osoby. Tento zdravotný stav otca žalobkyne 1/ a žalovaných mal v ďalšom období negatívny progres, ako bolo preukázané lekárskou správou z roku 2013, pričom otec žalobkyne 1/ a žalovaných v roku 2014 napokon zomrel. Je preto podľa názoru žalovaných úplne vylúčené, aby osoba, ktorá bola od 05. 04. 2010 do 23. 04. 2010 hospitalizovaná na Neurologickej klinike FN Nitra a prepustená v doprovode jednej osoby ako slepá a po tom ako prekonala akútny mozgový infarkt, vykonávala také činnosti ako opísal žalobca 2/ (domeriavanie stĺpiku v strede záhrady), či svedkovia (kontrolovanie realizovaných prác, prehliadanie prístrojov použitých pri stave oplotenia, pomoc pri prácach), nakoľko sama potrebovala opateru a pomoc nie len s orientáciou v priestore. Preto tvrdenia žalobcov o tom, že ich dobromyseľnosť bola daná i preto, že malo byť oplotenie pozemku vybudované za pomoci darcu, ako aj tvrdenia žalobcov o tom, že pokiaľ by sa v priebehu po vybudovaní zistilo nesprávne vybudovanie oplotenia pozemku, tak by žalobcovia vzhľadom na okolnosti dostali do daru aj sporný pozemok, sú tvrdeniami preukázateľne nepravdivými s prihliadnutím na žalovanými preukázaný zdravotný stav otca

žalovaných a žalobkyne 1/, ktorý vzhľadom na slepotu už žalobcami novo vytvorený stav pozemku nepoznal, pretože bol v čase budovania oplotenia pozemku žalobcov slepý.

26. S poukazom na uvedené a v konaní preukázané, neexistuje v tomto konaní a podľa názoru žalovaných ani preukázaný nebol jediný rozumný a vôbec nie právny dôvod preto, aby si žalobcovia mohli myslieť, že sporný pozemok im patrí a tento z titulu vydržania mohli nadobudnúť. Žalobcovia v tomto konaní ani netvrdili žiadny právny titul k spornému pozemku a rovnako ničím právne relevantným nepreukázali, že mohli byť v ospravedlniteľnom omyle. Žalobcovia teda len svojvoľným postupom nerešpektujúc jednoznačne a nesporne prejavenu vôľu darcu a roxormi vytýčené hranice pozemku žalobcov v roku 2008 - v roku 2010 pri výstavbe oplotenia a v čase kedy otec žalobkyne 1/ a žalovaných už tento stav z dôvodu poruchy zraku nemohol v žiadnom prípade poznať, vytvorili „nový“ stav hraníc pozemku žalobcov, ktorý nie len že nemá oporu v evidencii katastra nehnuteľností ani žiadnom právnom titule, ale tento je i v priamom rozpore s vôľou darcu, ktorú žalobkyňa 1/ poznala a javí sa, že dokonca konala v úmysle si sporný pozemok prisvojiť. Je len ťažko pochopiteľné správanie žalobcov, ktorí poznajúc vôľu a zdravotný stav otca žalobkyne a žalovaných, opreli vlastnú „dobromyseľnosť“ ťažiskovo o osobu darcu s vedomím, že tento sa k tvrdeným skutočnostiam nevyjadrí, a hoc pozemok dostali bezodplatne, prostredníctvom tohto konania sa domáhajú prisúdenia i sporného pozemku na úkor žalovaných, ktorí boli napokon aj za takého stavu prístupní (napriek správaniu žalobcov) riešiť vec kompromisne. Také konanie žalobcov nemožno podľa názoru žalovaných označiť inak ako rozporné s dobrými mravmi, ktoré nemôže požívať žiadnu ochranu. Žalobcovia teda neoprávnene zasiahli do vlastníckeho práva žalovaných, nemohli byť a v žiadnom prípade neboli dobromyseľní v tom, že oplotenie stavajú na vlastnom pozemku. Už v čase, kedy pozemok od darcov dostali do daru, presne vedeli, akú výmeru pozemku do daru dostali, pričom mali túto skutočnosť preukázanú aj z geometrických plánov. Žalobcovia nielenže nepreukázali právny titul oprávnenej držby, ale neboli ani s ohľadom ku všetkým okolnostiam dobromyseľní, že im vec (sporná nehnuteľnosť, ktorú oplotením svojvoľne v rozpore s vôľou darcov zabrali) patrí.

27. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp. zmeniť tak, že odvolací súd žalobný návrh v celom rozsahu zamietne a žalovaným prizná náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania.

28. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 11. 03. 2025 poukázali na ustanovenie § 67 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Katastrálny zákon“) s tým, že novovytvorené pozemky vznikajú na základe geometrického plánu, a teda kataster nehnuteľností len vykonáva evidenčný zápis údajov na podklade geometrického plánu, t. j. tieto pozemky nevznikajú rozhodnutím príslušného Okresného úradu – katastrálneho odboru (nejedná sa v tomto prípade o konštitutívny účinok zápisu do katastra nehnuteľností), pretože zápis pozemku, ktorý vznikol na podklade geometrického plánu je len deklaratórny (evidenčný). Z uvedeného dôvodu mali za to, že súd prvej inštancie rozhodol správne, pretože k aktuálnemu času určil, že žalobcovia sú vlastníci novovytvoreného pozemku, ktorý po zápise bude zaevidovaný v katastri nehnuteľností (deklaratórnym zápisom). Z rozsudku v žiadnom prípade nevyplýva, že by sa určovalo právo smerom do budúcnosti, pretože sa presne vymedzila nehnuteľnosť a slovné spojenie „bude vedená“ je len vyjadrením budúceho zápisu tejto skutočnosti do katastra nehnuteľností, pretože aktuálne tam vedená nie je a nejedná sa teda o určenie budúceho vlastníctva, ako to tvrdia žalovaní. Z uvedeného dôvodu naliehavý právny záujem neabsentoval a ani neabsentuje.

29. K poukazu žalovaných na bod 28. odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde sa mal súd prvej inštancie dopustiť podstatného omylu, ak konštatoval, že nové hranice mali byť vytýčené roxormi (celkovo 3, s tým, že jeden bod sa musel zameriavať – v strede pozemku), nakoľko spornosť z tejto skutočnosti mali spraviť žalobcovia svojím vyjadrením, pričom ju nemali odstrániť dôkazmi, a teda uniesť dôkazné bremeno, žalobcovia poukázali na znenie bodu 28. predmetného rozsudku, v ktorom sa uvádza: „V konaní nebolo sporné, a aj bolo preukázané...“. Pokiaľ žalovaní poukazujú na nesprávnosť predmetného bodu odôvodnenia rozsudku z dôvodu tvrdenej neodstránenej spornosti žalobcami (neunesením dôkazného bremena), žalobcovia tvrdia, že súd prvej inštancie uvedenú skutočnosť považoval za nespornú, ale hlavne ju považoval za preukázanú, v dôsledku čoho tvrdenie žalovaných o neunesení dôkazného bremena nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a ani v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku. Žalovaní zvolili procesnú obranu formou tvrdenia, že žalobcovia si mali

prispôsobiť hranice pozemkov ich subjektívnym predstavám a konať tak vedome protiprávne. Tomuto tvrdeniu žalobcovia odporovali, pričom to boli práve žalovaní, ktorí neunesli dôkazné bremeno o tvrdenom prispôsobení si hraníc pozemkov, nakoľko v rámci dokazovania sa snažili držbu sporného pozemku žalobcami len spochybníť bez reálneho vyvrátenia dobromyseľnosti žalobcov. Žalovaní pri svojich námietkach a tvrdeniach opomínajú jednu podstatnú skutočnosť a to, že nesúlad medzi umiestnenými roxorovými kolíkmi a geometrickým plánom z roku 2008 mohol byť vytvorený geodetom, ktorý merania ku geometrickému plánu z roku 2008 vyhotovoval starším prístrojom (bez satelitných GPS súradníc) a teda, že pri vyhotovovaní hraníc pozemku žalobcov do finálneho geometrického plánu spravil chybu nesúladnú s reálnym vyznačením hraníc v teréne. Žalovaní mali počas súdneho konania možnosti navrhovať dôkazy, avšak toto svoje oprávnenie v rámci svojich tvrdení vo vzťahu k správnosti zamerania geometrického plánu z roku 2008 nevyužili. Žalobcovia na uvedené poukázali z dôvodu, že sa vyznačili 3 body pre vybudovanie oplotenia a napojenie na už existujúce oplotenie rodičov žalobkyne 1/ a žalovaných. V priebehu súdneho konania sa zistila skutočnosť, že vypadnúť mal kolík, ktorý sa nachádzal „vpravo hore“, t. j. severovýchodný roh pozemku žalobcov. Problémový však je kolík „vľavo hore“, t. j. severozápadný roh pozemku žalobcov, pričom tento nemal byť podľa žiadnej svedeckej výpovede vypadnutý alebo posunutý alebo s ním nemalo byť žiadnym spôsobom manipulované. Žalobcovia sa celú dobu riadili hranicami pozemkov vyznačených geodetom predmetnými kolíkmi, pričom vedenie hraníc pozemkov tak, aby mohlo byť oplotenie ukončené na existujúcom stĺpe oplotenia, bolo logické. Ako dôkaz o dobromyseľnosti podľa žalobcov svedčí aj tá skutočnosť, že kolík, ktorý podľa ich vlastných tvrdení vypadol počas výstavby zo svojho miesta, bol opätovne osadený správne a teda, že tento nebol žiadnym spôsobom posunutý, čo je v príkrom rozpore s tvrdeniami žalovaných, ktoré neboli žiadnym spôsobom preukázané.

30. Žalobcovia uviedli, že nikdy netvrdili, že by sa držby spornej nehnuteľnosti chopili až o viac ako 6 mesiacov po výstavbe oplotenia. Žalobcovia v podanej žalobe tvrdili, že tejto sa dobromyseľne chopili v roku 2010, pričom fotkou z roku 2011 preukazovali len tú skutočnosť, že v tomto roku už predmetné oplotenie bolo vybudované. Pre ustálenie zákonom určenej vydržacej lehoty nie je relevantný presný dátum začatia plynutia predmetnej lehoty, ale preukázanie jej uplynutia a to takým spôsobom, aby nebolo možné spochybnovať jej uplynutie. Vydržacia lehota bola vymedzená jej koncom, kedy sa žalobcovia preukázateľne dozvedeli, že dlhodobo užívajú spornú nehnuteľnosť (v roku 2022), pričom bez ohľadu na to, či by držba začala plynúť 30. 06. 2010, 31. 12. 2010 alebo 30. 06. 2011, tak by vydržacia lehota uplynula. Žalobcovia tvrdili, že držby sa chopili najneskôr od kolaudačného rozhodnutia, ktorým im bolo povolené užívať stavbu rodinného domu, pričom vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že to bolo ešte skôr počas obdobia jar – leto 2010. Žalobcovia uviedli, že odporujú tvrdeniu o svojoľnom zabratí sporného pozemku, a to s poukazom na všetky skutočnosti uvádzané v súdnom konaní. Opätovne poukázali na skutočnosť, že z listu vlastníctva č. XXX pre kat. územie D. vyplýva, že žalovaní svoju nehnuteľnosť (vrátane spornej časti) nadobudli v dedičskom konaní vedenom pod spisovou značkou 23D/617/2014, Dnot 182/2014, pretože sa žalobkyňa 1/ ako spoludedička vzdala práva v prospech žalovaných (z dôvodu, že spoločne so žalobcom 2/ dostala do daru pozemok). Pokiaľ by žalobkyňa 1/ mala vedomosť o tom, že ich plot je postavený na predmetnej nehnuteľnosti, tak by sa logicky v predmetnom dedičskom konaní svojho práva v prospech žalovaných nevzdala, ale žiadala by predmetnú časť pozemku zdediť. Uvedené len podporuje tvrdenia žalobcov, že o nesprávne vybudovanom oplotení nemali žiadnu vedomosť.

31. Žalobcovia ďalej poukázali na výpoveď žalovanej 2/, ktorá na pojednávaní zo dňa 17. 06. 2024 uviedla: „Bola som u žalobcov aj na terase. Voľným okom som si nemohla všimnúť, že plot je nesprávne postavený, keď som o tom nevedela...“ Objektívne aj z výpovede žalovanej 2/ vyplýva, že voľným okom sa nejednalo o postrehnuteľnú skutočnosť.

32. K skutočnostiam ohľadom šírky pozemku a kolmému priebehu vybudovaného oplotenia uviedli, že podľa geometrického plánu z roku 2008, ktorý sa nachádza v súdnom spise, mala byť horná hranica dlhá 35,65 metrov a nie 34,23 metrov, ako tvrdia žalovaní. Navyše vnímanie grafickej časti geometrického plánu z roku 2008 je podľa názoru žalobcov tendenčné, pretože aj spodná hranica o šírke 34,07 metra nevytvára pravý uhol. Podľa geometrického plánu z roku 2023 mala mať horná hranica pozemku žalobcov „šírku“ 35,72 metrov (nie 35,65 metrov), t. j. už v tomto bode vzniká rozdiel 7 centimetrov oproti zameraniu rovnakej hranice 2 geometrickými plánmi a v skutočnosti vybudované oplotenie má byť v „šírke“ 35,43 metra, t. j. o 22 centimetrov menej. Nie je preto zrejmé, z akých dôkazov vychádzali žalovaní

pri odôvodnení odvolania, avšak vyššie uvedené grafické časti geometrických plánov sú súčasťou súdneho spisu.

33. Vo vzťahu k poukazovaniu na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít žalobcovia uviedli, že aj od týchto rozhodnutí sa je možné odchýliť, pričom je potrebné rozhodnutie náležite odôvodniť a to je umožnené práve z toho dôvodu, že každý jeden súdny spor obsahuje individuálne skutkové okolnosti, ktoré pri riešení rovnakých právnych avšak rozdielných skutkových otázok umožňujú súdom rozhodnúť diametrálne odlišným spôsobom. Žalobcovia odporovali tvrdeniu žalovaných, že by sa malo jednať o skutkovo obdobné prípady na rovnakom súde, resp. skutkovo obdobné prípady s ustálenou súdnou praxou.

34. Žalobcovia nikdy netvrdili, že dobromyseľnosť predstavuje len ich subjektívnu predstavu držiteľa. Čo sa týka ochorenia otca žalobkyne 1/ a žalovaných, tak k tomuto sa žalobcovia vyjadrili v záverečnom návrhu, pričom jedna lekárska správa, ktorú žalovaní predložili, nepreukazuje ich tvrdenia, najmä keď zdravotný stav otca žalobkyne 1/ a žalovaných bol predtým v poriadku a zároveň sa mu zdravotný stav aj následne zlepšil. Je preto otázne, prečo žalovaní predložili len selektívne vybraný dôkaz a nie zdravotnú dokumentáciu ako celok. Zároveň tvrdenie žalovaných, že výstavba oplotenia sa mala realizovať v čase, kedy otec žalobkyne 1/ a žalovaných utrpel mozgovú príhodu, nebolo preukázané. Toto tvrdenie je len ničím nepodloženou úvahou žalovaných v snahe spochybniť dobromyseľnosť žalobcov.

35. Vyjadrenie žalovanej 2/, že ju mal kontaktovať žalobca 2/ a chcieť v roku 2016 odkúpiť časť pozemku, nebolo žiadnym spôsobom preukázané. Navyše logicky, ak by uvedené vyjadrenie v rámci výpovede žalovanej 2/ bolo pravdivé, tak nie je zrejmé, prečo sa uvedená situácia neriešila už v roku 2016 alebo neskôr, ale začala sa riešiť až v roku 2022. Uvedené navyše nekorešponduje ani s vyjadrením žalovanej 2/, že bola viackrát u žalobcov na terase ich rodinného domu a nemala dôvod voľným okom skúmať ako je postavené oplotenie žalobcov. Pokiaľ by mala žalovaná 2/ v skutočnosti takýto podozrivý telefonát od žalobcu 2/, tak logicky by to bol dôvod, aby sa voľným okom detailne pozrela na postavené oplotenie, čo však žalovaná 2/ podľa svojej vlastnej výpovede nespravila.

36. V súvislosti s judikatúrou pripúšťajúcou rozdiely dosahujúce okolo 50 % a výnimočne aj viac z výmery pozemku, ktorého je držiteľ skutočným vlastníkom, poukázali žalobcovia na rozhodnutie NS ČR zo dňa 07. 02. 2005, sp. zn. 22 Cdo/442/2004 s tým, že toto je citované aj v odbornej literatúre.

37. Žalobcovia poukázali na to, že žalovaní v podanom odvolaní uvádzajú tendenčné tvrdenia, keď tvrdia, že súd prvej inštancie mal neustále dotvárať skutkový stav veci v ich prospech, pretože dotváranie skutkového stavu z odôvodnenia rozsudku v bode 37. nevyplýva. Súd prvej inštancie len vysvetľuje, na podklade ktorých skutočností a skutkových tvrdení rozhodol. Žalobcovia tiež mali za to, že žalovaní predkladali dôkazy účelovo, čo považujú za rozporné s dikciou § 150 ods. 1 CSP. Účelovosť v tomto prípade spočíva v tom, že keď si žalobcovia spravili skúšobné meranie bodu č. 1, ktorý podľa žalovaných mal mať len 1 meter, tak im vyšlo meranie vzdialenosti 2 metre. Avšak rozdiel spočíva v tom, že žalovaní merací bod neumiestnili presne na hranicu pozemkov, ale malý kúsok pod hranicu. Pokiaľ by sa žalovaní pri meraní posunuli presne na hranicu (tak ako žalobcovia) do stredu, tak by im meranie vyšlo 2 metre a nie 1 meter. Uvedené zároveň súvisí s ničím nepreukázaným tvrdením žalovaných, že k posunutiu oplotenia muselo dôjsť z dôvodu, že inak by žalobcovia nedodržali 2 metrovú vzdialenosť od hranice susedného pozemku.

38. Ako ďalší účelovo predložený dôkaz žalobcovia považujú geometrický plán č. 21/2010, ktorý žalovaní predložili na druhom hlavnom pojednávaní zo dňa 12. 06. 2024. Geometrický plán z roku 2010 slúžil na zameranie stavby a nie na zameranie hraníc pozemkov. Tvrdenia žalovaných sú tak opätovne len tendenčné, pretože na podklade geometrického plánu, ktorý mapoval hranice rodinného domu, vyvodzujú skutočnosti o hraniciach pozemkov, či dokonca o existencii oplotenia.

39. K tzv. „skutkovému tvrdeniu“ žalovanej 2/, že žalobca 2/ ju mal kontaktovať ohľadne možnosti odkúpiť časť pozemku niekedy v roku 2015 alebo 2016, žalobcovia uviedli, že toto nebolo skutkové tvrdenie, ale jednalo sa o odpoveď počas jej výsluchu ako strany sporu. Výpoveď svedka alebo strany sporu predstavuje v súdnom konaní dôkazný prostriedok, a nie skutkové tvrdenie, a preto neprináleží žalovaným tvrdiť, že by takéto tvrdenie nemalo byť popreté. Žalobcovia dodali, že bolo popreté písomne v záverečnom návrhu zo dňa 02. 11. 2024, vyslovene: „... čo zároveň odporuje skutkovým tvrdeniam

Žalovanej v II. rade.“ a rovnako z výsluchu žalobcu 2/ na hlavnom pojednávaní dňa 21. 05. 2024, keďže táto výpoveď bola v rozpore s výpoveďou žalovanej 2/.

40. Žalobcovia ďalej uviedli, že odporujú tvrdeniam žalovaných, že pri predmetnom spornom pozemku nemali konať v ospravedliteľnom omyle, že ide o časť pozemku, ktorý dostali ako dar od rodičov žalobkyne 1/ a žalovaných. Sporná časť pozemku nebola síce oplotená v čase jeho darovania, ale bolo vykonané jeho ohraničenie (geometrický plán z roku 2008) a na základe takto vyznačených hraníc bolo neskôr postavené predmetné oplotenie a to pod dozorom otca žalobkyne 1/ a žalovaných. Žalobcovia boli na podklade predmetnej darovacej zmluvy, ako aj ostatných nadväzujúcich skutočností v presvedčení, že spornú časť pozemku držia a užívajú ju oprávnené. Vo vzťahu k citáciám výpovede žalobkyne 1/, žalobcovia uviedli, že pod výrazom „Chcela som, aby bol náš pozemok širší, s čím otec nesúhlasil“ je potrebné chápať jeho celkovú šírku a nie „posunutie jedného bodu na hranici“, tak ako to tvrdia žalovaní vo svojich skutkových tvrdeniach. Žalobkyňa 1/ mala záujem o nadobudnutie väčšieho pozemku, o čo otca aj požiadala, avšak tvrdenia žalovaných sú aj v tomto ohľade tendenčné. Nakoniec aj súd prvej inštancie mal za preukázané, že vzťahy medzi stranami sporu sú od smrti obidvoch rodičov žalobkyne 1/ a žalovaných vážnym spôsobom narušené, nie že by podľa výpovede žalovaného 1/ boli v minulosti nejakým spôsobom nadštandardné.

41. K zdravotnému stavu otca žalobkyne 1/ a žalovaných namietli tendenčnosť tvrdení žalovaných, ktorí použili jednu jedinú lekársku správu, ktorá im vyhovovala pre ich tvrdenia, ktorou nič nedokazujú, ale len spochybňujú skutkové tvrdenia žalobcov. Pokiaľ chceli žalovaní preukazovať nejakú skutočnosť (a nie len spochybníť skutkové tvrdenia žalobcov) mohli a mali predložiť aj iné dôkazy alebo navrhnúť vykonať dokazovanie v tejto súvislosti. Žalobcovia netvrdili, že by oplotenie vybudoval otec žalobkyne 1/ a žalovaných, len že sa tam zúčastňoval a kontroloval činnosť. Aj malé deti zvyknú pri takýchto prácach „pomáhať“ a keby sa mala ich činnosť opísať, tak sa neuvedie, že tam „zavádzali a pozerali sa“, ale že „pomáhali“. Tvrdenia žalovaných o zhoršujúcom sa zdravotnom regrese na podklade jednej správy z roku 2010 a jednej správy z roku 2013 nemožno považovať za preukázané tvrdenie, najmä keď na vyšetrení zo dňa 18. 06. 2010 p. G. samostatne chodil o paličke a udával sa len „zhoršený zrak“ a nie „slepotá“. Zhoršený zrak má aj osoba, ktorá nosí okuliare. Žalovaní nepreukázali, že by v čase výstavby oplotenia otec žalobkyne 1/ a žalovaných trpel zdravotným stavom, na ktorý žalovaní poukazujú, a preto nie je možné označovať svedecké výpovede za klamlivé alebo nepravdivé. Rovnako tak nepovažujú žalobcovia za korektné tvrdenie, že je vylúčené, aby p. G. mal pomáhať pri domeríavani stĺpiku, kontrolovať realizované práce, prehliadať si prístroje, nakoľko na to nemajú odbornú kvalifikáciu. Žalobcovia uviedli, že tvrdenie, že otec žalobkyne 1/ a žalovaných mal byť v čase budovania oplotenia „slepý“ nebolo žiadnym spôsobom preukázané. Ak žalovaní chceli argumentovať zdravotným stavom p. G., tak mali predložiť všetky lekárske správy, ktorými disponujú a nie len tými lekáorskými správami, ktoré im vyhovovali, nakoľko takéto skutkové tvrdenia sú v rozpore s ustanoveniami CSP. Ako uviedli žalobcovia aj v záverečnom návrhu, tak iné zdravotné správy p. G. neboli predložené z toho dôvodu, že sa tam uvádzalo zlepšenie jeho zdravotného stavu.

42. Vo vzťahu k svedeckým výpoveďami, žalobcovia odporovali tvrdeniam žalovaných, že svedok p. F. na otázku právneho zástupcu žalovaných, aby uviedol mesiac, kedy k výstavbe oplotenia v roku 2010 došlo, mal uviesť obdobie jar - leto, pričom následne mal doplniť, že malo ísť o mesiace apríl – máj, ako to má vyplývať zo zvukového záznamu z pojednávania zo dňa 16. 09. 2024. Právny zástupca žalovaných začína klásť otázky podľa zvukového záznamu v čase okolo 43:30. Počas diktátu samosudcu v čase medzi 43:45 – 43:55 je v pozadí počuť dopyt ženským hlasom, ktorý sugestívne uvádza mesiac máj. Na základe takto sugestívnej otázky sa mal svedok vyjadriť, že to mohol byť apríl – máj. Rovnako tak vypovedal aj svedok p. A., ktorý vypovedal, že to mohlo byť v tomto období, pričom presný čas realizácie oplotenia si po viac ako 14 rokoch nevedel vybaviť, čo je pochopiteľné.

43. K skutočnosti, že žalobkyňa 1/ mala žiadať o „väčší pozemok“, čo jej bolo odmietnuté zo strany otca žalobkyne 1/ a žalovaných, na podklade čoho žalovaní „podsúvajú“ skutkové tvrdenie, že žalobcovia si mali hranice pozemku svojvoľne zväčšiť, poukázali žalobcovia na to, že ak by sa mali dopustiť svojvoľného zabratia sporného pozemku, tak logicky by si pozemok zväčšovali všetkými smermi a nie len údajným posunutím jedného kolíku.

44. V nasledovnom vyjadrení zo dňa 25. 03. 2025 poukázali žalovaní na tie skutočnosti, ktoré uvádzali už v podanom odvolaní. Uviedli tiež, že žalobcovia vo všeobecnej rovine spochybňujú správne zameranie

pozemku geodetom v roku 2008 (v rámci prvostupňového konania robili sporným len skutočnosť počtu a umiestnenia kolíkov pri zameraní hraníc pozemku geodetom v roku 2008). Uvedená úvaha žalobcov však nemôže a nemá vôbec žiadnu relevanciu, a to najmä s poukazom na § 366 CSP. Žalovaní aj v priebehu prvostupňového konania (v záverečnej reči) ako aj v podanom odvolaní poukázali na to, že žalobcovia po tom ako malo dôjsť k zisteniu, že zabrali sporný pozemok žalovaných, nevykonali vôbec žiadne zisťovania, vôbec napríklad nekontaktovali geodeta, ktorý vytyčenie hraníc pozemku v roku 2008 realizoval, a hoc bola žalobkyňa 1/ prítomná pri zameriavaní pozemku v roku 2008, pochybnosti o počte a umiestnení kolíkov geodetom pri zameriavaní pozemku v roku 2008 vzniesla s odstupom 15 rokov, až v žalobnom návrhu. Boli to práve žalovaní, ktorí tieto skutočnosti u geodeta preverili, nakoľko boli subjektívne presvedčení, že k žiadnym pochybeniam pri vymeriavaní a vytyčení hraníc pozemku v roku 2008 nedošlo, čo tvrdili i v priebehu tohto konania a poukazovali na obsah geometrického plánu z roku 2008 (t. j. že bol pozemok v teréne vytyčený roxormi). A práve z dôvodu, že geodet (p. Kompas), ktorý v roku 2008 pozemok zameral a vytyčil jeho hranice v prírode roxormi, v komunikácii so žalobcom 2/ jasne uviedol, že k žiadnym pochybeniam pri zameriavaní a vytyčení hraníc pozemku nedošlo, žalovaní považovali a považujú stav evidovaný v katastri nehnuteľností za správny. O tomto žalobca vypovedal i pred súdom prvej inštancie, a žalobcovia tieto tvrdenia neurobili spornými, hoc mali priestor nie len zaujať stanovisko k takým tvrdeniam, rovnako povolať k výsluchu geodeta, p. Kompasa, ktorý pozemok žalobcov, ktorý dostali od darcov do daru v roku 2008, zameral. Žalobcovia boli i v tejto súvislosti celkom pasívni (napriek tomu, že sami do konania vniesli pochybnosť o týchto skutočnostiach), a preto akékoľvek úvahy v tejto súvislosti v podanom vyjadrení žalobcov zo dňa 11. 03. 2025 sú celkom bez právneho významu, nakoľko žalobcami prezentované pochybnosti ostali len v rovine subjektívnych tvrdení. Je podľa názoru žalovaných krajne mylná predstava žalobcov o tom, že by žalovaní mali preukazovať nesprávnosť realizovaného zamerania a vytyčenia hraníc pozemku geodetom v roku 2008, nakoľko uvedené (predstava) celkom odporuje princípom a podstate dôkazného bremena, ktoré znáša strana, ktorá z ňou tvrdenej skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé následky. Žalovaní nikdy netvrdili, že by k chybe pri zameriavaní pozemku geodetom v roku 2008 došlo, naopak, v priebehu celého konania tvrdili (a z opatrnosti si toto i u geodeta overili), že zameranie pozemku v roku 2008 bolo vykonané a realizované podľa obsahu darovacej zmluvy a súhlasí so stavom evidovaným v katastri nehnuteľností (čo potvrdila výpoveďou i sama žalobkyňa 1/).

45. Žalovaní tiež opakovane v priebehu prvostupňového konania zdôrazňovali, že pozemok žalobcov bol vytvorený odčlenením od pôvodného rodičovského pozemku žalobkyne 1/ a žalovaných. Z uvedeného dôvodu na takto „novovytvorenom pozemku“ nikdy v minulosti žiadne oplotenie nebolo realizované, a preto nebolo možné, aby sa akékoľvek zamerania v roku 2008 odvíjali od „existujúceho“ stavu. Sami žalobcovia zabratie sporného pozemku odvodzovali nie od času odčlenenia pozemku, ale (až) od výstavby oplotenia pozemku realizované v čase pred kolaudáciou ich rodinného domu, kedy boli na pozemku vykonávané práce v súvislosti s výstavbou rodinného domu a došlo k poškodeniu vytyčeného zamerania geodetom v roku 2008, pričom následné zamerania pozemku si žalobcovia realizovali svojpomocne. Pokiaľ sa žalobcovia pri svojpomocnom zameriavaní „svojevoľne napojili“ na oplotenie pôvodnej rodičovskej nehnuteľnosti, nielenže na toto neexistoval žiadny rozumný, ale ani právne relevantný dôvod. Žalobcov totiž vôbec žiadna skutočnosť neoprávňovala, aby si svojevoľne vytvárali nové body zamerania hraníc. Taký postup žalobcov nemožno ničím ospravedlniť a vôbec nemožno mať za to, že žalobcovia konali v akomkoľvek omyle. Jediným dôkazom o stave zamerania a vytyčení hraníc pozemku v tomto konaní bol a je geometrický plán z roku 2008, kde je jasne uvedené, že hranice (novovytvoreného) pozemku boli vyznačené roxormi. Dôkaz opaku o tejto skutočnosti nebol žalobcami predložený.

46. Pokiaľ ide o svedecké výpovede v tejto súvislosti (o počte kolíkov a ich umiestnenie na pozemku v čase výstavby oplotenia), žalovaní opätovne zdôraznili jednak to, že svedkovia mohli a vypovedali len o tom, ako vnímali rozmiestnenie a počet kolíkov v roku 2010 pred výstavbou oplotenia, čo bolo takmer dva roky po zameraní a vytyčení hraníc pozemku geodetom v roku 2008, ako aj potom ako bola realizovaná stavba rodinného domu žalobcov (kedy podľa výpovede žalobcu i prišlo k narušeniu umiestnenia kolíkov), čo je však dôležité – ani svedkovia sa nezhodli v tom, ktorý kolík mal byť vlastne vypadnutý resp. dodatočne zameriavaný.

47. Ak aj žalobcovia uvádzajú, že podľa ich názoru umiestnenie predmetného kolíka „vľavo hore“, tak aby oplotenie nadväzovalo na existujúci stĺp oplotenia pozemkov, bolo logické, nie je možné taký postup akceptovať z jednoduchého dôvodu. V tomto konaní nebol predložený vôbec žiadny dôkaz

o tom, že by výmera, ktorú žalobcovia dostali darovacou zmluvou do daru, a ktorá sa premietla do geometrického plánu z roku 2008 a následne i reálnom zameraní a vytyčení hraníc pozemku, mala akýmkoľvek spôsobom korešpondovať s pôvodným oplotením rodičovského pozemku, a teda ani pozemku. Inak povedané, ak si žalobcovia subjektívne prispôbili hranice pozemku napojením nimi budovaného oplotenia na oplotenie pôvodnej rodičovskej nehnuteľnosti – taký postup nielenže nie je dobromyseľným, ale naopak je takým postupom, ktorým vedomou cieľovou činnosťou žalobcovia zabrali väčšiu časť výmery (t. j. sporný pozemok), ako im podľa darovacej zmluvy patril. Pokiaľ žalobcovia dôvodujú napojenie sporného oplotenia na pôvodné oplotenie rodičovskej nehnuteľnosti, z dôkazov (fotografií miesta sporného pozemku, ktoré predložil žalovaný) je zrejmé, že v mieste napojenia existovali najmenej stĺpiky dva, žalobcovia však zvolili ten pre seba výhodnejší a ktorý nie len rozšíril hranicu ich pozemku, ale týmto žalobcovia dosiahli rovnobežnosť spornej hranice pozemku s ich rodinným domom (z geometrického plánu z roku 2008 je zrejmý šikmý sklon tejto hranice pozemku).

48. Ďalej poukázali na to, že žalobca 2/ až na pojednávaní zo dňa 15. 05. 2024 prvýkrát v konaní informoval o tom, že k výstavbe oplotenia došlo v roku 2010 (žalobkyňa 1/ si čas výstavby dokonca vôbec nepamätala, aj napriek tomu, že dokázala opísať priebeh výstavby sporného oplotenia). Až do prvého pojednávania nebola známa informácia, kedy sa žalobcovia držby sporného pozemku vlastne chopili a do času výpovede svedkov vôbec nebolo zrejmé (pretože si toto žalobcovia „nepamätali“), v akom období roku 2010 došlo k realizácii výstavby tohto oplotenia. Je podľa názoru žalovaných veľmi ťažko uveriteľné, aby svedkovia bez vzťahu k predmetu konania ako aj udalosti výstavby oplotenia vedeli označiť toto obdobie na apríl – máj 2010, opísať okolnosti výstavby oplotenia a žalobcovia, ktorí realizovali výstavbu svojho obydľia nevedeli (v prípade žalobkyne 1/) buď vôbec označiť čas výstavby oplotenia, alebo (v prípade žalobcu 2/) všeobecne len konštatovať čas výstavby na rok 2010. Uvedené platí o to viac, že k výstavbe oplotenia a teda i zabratiu sporného pozemku došlo krátko po vyhotovení v poradí druhého geometrického plánu p. Kompasom zo dňa 05. 05. 2010, ktorý (geometrický plán) v tom čase nezachytil žiadny nesúlad v užívaní pozemku žalobcami. Čas výstavby oplotenia (a teda i uchopenia držby pozemku) bol dôležitým aj z dôvodu, že svoju dobromyseľnosť žalobcovia ťažiskovo opierali o skutočnosť, že im pri tejto výstavbe pomáhal otec žalobkyne 1/ a žalovaných a len preto, že boli žalovaní obozretní a pamätali si rodinné pomery (zdravotný stav otca, ktorý vylučoval neskôr svedkami opísané činnosti), zabezpečili i lekárske správy o zdravotnom stave otca žalobkyne 1/ a žalovaných. Len obozretnosť žalovaných žalovaným umožnila uniesť bremeno tvrdenia, že tvrdenia žalobcov ako aj svedkov o tom, že pri výstavbe oplotenia sa mal aktívne zúčastňovať otec žalobkyne a žalovaných, boli vyslovene preukázateľne nepravdivými. V tejto súvislosti tiež poukázali na vyjadrenie žalobkyne 1/ v konaní pred Okresným súdom Nitra sp. zn. 8C/35/2021 ohľadom zdravotného stavu jej otca. Je zrejmé, že výstavbu sporného oplotenia realizovala so žalobcom 2/ v období, kedy otec žalobkyne 1/ a žalovaných potreboval neustálu starostlivosť a teda tak, ako žalovaní tvrdili a lekárske správy i preukázali – otec žalobkyne a žalovaných rozhodne nebol schopný vykonávať žalobcami a svedkami opísané činnosti pri výstavbe oplotenia a skutočne v dôsledku mozgovej príhody utrpel náhlu stratu zraku. Žalobkyňa sa tiež nemohla vzdať žiadnej nehnuteľnosti v dedičskom konaní vedenom pod spisovou značkou 23D/617/2014, Dnot 182/2014, nakoľko táto jej podľa vôle rodičov nikdy patriť ani nemala.

49. Žalovaní ďalej uviedli, že poukaz žalobcov na výpoveď žalovanej 2/ na pojednávaní zo dňa 12. 06. 2024 o tom, že voľným okom si nemohla všimnúť, že plot je nesprávne postavený so záverom, že v tom dôsledku podľa názoru žalobcov by malo objektívne vyplývať, že voľným okom sa nejednalo o postrehnuteľnú skutočnosť, trpí logickou vadou. Žalovaná 2/ v priebehu konania opakovane uviedla, že k nadobudnutiu pozemku spolu so žalovaným 1/ došlo po smrti otca v roku 2015, z ktorej skutočnosti vyplýva, že v skoršom období sa žalovaní o pozemok nemali dôvod zaujímať. Samotní žalovaní vypovedali, že o tom, že žalobcovia zabrali sporný pozemok, sa dozvedeli náhodne a z dôvodu, ktorý i opísali, a ktorým je ten že žalovaní sú síce vlastníkami pozemku, avšak jediná prístupová cesta k uvedenému pozemku patrí do podielového spoluvlastníctva žalobkyne 1/ a žalovaných, pričom žalovaní z dôvodov na strane žalobkyne 1/ nemôžu pozemok užívať a ani s ním disponovať, nakoľko žalobkyňa 1/ odmieta akékoľvek usporiadanie vzniknutej situácie. Žalovaní chceli (a opakovane i navrhli žalobkyňu) zámenu pozemkov a z tohto dôvodu povolali i geodeta, ktorý by odčlenil pozemky k zámene, a práve a len v súvislosti s riešením označenej situácie v roku 2022 žalovaní zistili, že žalobcovia sporný pozemok zabrali. S poukazom na uvedené je preto zrejmé, že preto, aby žalovaná 2/ mohla (aspoň v rovine dedukcie) uvažovať na zabratie sporného pozemku, musela by poznať aspoň obsah geometrického plánu z roku 2008, z ktorého je možné porovnaním (so situáciou v teréne) nazerať na pozemok. Ak

žalovaná 2/ touto informáciou v čase, kedy sa nachádzala na terase u žalobcov nedisponovala (čo nedisponovala), nepoznala rozhodnú skutkovú okolnosť, na základe ktorej by mohla zabratie sporného pozemku usudzovať. Žalobcovia sa preto mýlia vo svojich záveroch, nakoľko v konaní nebolo sporné, že žalovaní sa o zabratí pozemku dozvedeli v roku 2022 a v tomto období boli vzťahy medzi stranami už definitívne rozvrátené, pričom i akékoľvek vzájomné navštevovanie bolo aj v skoršom období absolútne vylúčené. Z opísaného je teda zrejmé, že v čase kedy žalovaná 2/ žalobcov navštívila a (len) v teoretickej rovine mohla na pozemok nazerať, o okolnostiach z roku 2008 (vytýčenie hraníc pozemku geometrickým plánom z roku 2008) nemala vôbec žiadne informácie, a preto je úvaha žalobcov absolútne mylná.

50. Žalovaní aj v obsahu odvolania (ako aj záverečnej reči) poukázali na to, že napriek tomu, že mali žalobcovia dostatok priestoru na popretie skutkových tvrdení žalovaných, tieto nijako nepopreli, a preto ani nevznikla potreba o takých tvrdeniach žalovaných predkladať dôkazy, a to z elementárneho dôvodu, neboli totiž sporné.

51. Žalovaní ďalej opätovne poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/163/2021 zo dňa 29. 11. 2022, ktoré je podľa ich názoru priliehavé na prejednávanú vec a ktorý podľa názoru žalovaných možno zaradiť do okruhu takých rozhodnutí NS SR, ktoré možno považovať za ustálenú súdnu prax NS SR. Podľa názoru žalovaných došlo na strane súdu prvej inštancie k odklonu od ustálenej súdnej praxe. Súd prvej inštancie napokon len odkázal na výňatok rozhodnutia súdu iného štátu dokonca bez vyjadrenia akejkoľvek súvislosti s prejednávanou vecou, a teda nie sú zrejmé (okrem uvedeného) dôvody takého postupu súdu prvej inštancie a vôbec nie rozhodnutia reprezentujúce judikatúru, ktorá by mala podporovať závery v odôvodnení rozhodnutia. Podľa názoru žalovaných ide o zjavné porušenie práva žalovaných na spravodlivý súdny proces.

52. Pokiaľ si žalobcovia svojvoľne vytvorili „nové hranice pozemku“ v dôsledku vlastných zameraní (napojením nimi vybudovaného oplotenia na oplotenie rodičovskej nehnuteľnosti), nie je rozhodné či k zameraniu a vytýčeniu hraníc pozemku bolo alebo nebolo využité zariadenie na zameranie hraníc, či GPS zariadenie na zameranie súradníc, pretože podstatou zabratia sporného pozemku v tomto prípade nebolo riešenie chybného zamerania, ale postup žalobcov pri budovaní oplotenia, ktorým vytvorili nové hranice pozemku bez právneho dôvodu. Žalovaní tiež opakovane argumentovali podstatu predloženého dôkazu - geometrického plánu zo dňa 05. 05. 2010 z obdobia, kedy sa kolaudoval rodinný dom žalobcov a okrem iného tiež uviedli, že i geometrický plán z roku 2022, ktorý si dali vyhotoviť žalovaní z dôvodu odčlenenia časti susediaceho pozemku, nebol vyhotovovaný s cieľom zisťovať zabratie sporného pozemku (pretože o tomto žalovaní ani nemali žiadnu vedomosť), avšak geodet tento nesúlad zachytil. Z uvedeného vyplýva, že ak by bol sporný pozemok zabratý ku dňu 05. 05. 2010 v čase vyhotovenia geometrického plánu z roku 2010, geodet by tento nesúlad zaznamenal aj napriek tomu, že išlo len o zameranie stavby rodinného domu žalobcov, tak ako k tomu náhodným spôsobom došlo v roku 2022. V konaní nebolo tvrdené ani preukázané nesprávne zameranie pozemku geodetom v roku 2008, preto pokiaľ by žalobcovia skutočne rešpektovali údaje geometrického plánu z roku 2008, k žiadnemu zabratiu sporného pozemku by nikdy neprišlo. Nebolo žalobcami tvrdené a vôbec preukázané, že by si mohli alebo mali myslieť, že dostali do daru i sporný pozemok, naopak bolo spoľahlivo preukázané aj výpoveďou žalobkyne 1/, že zameranie podľa geometrického plánu z roku 2008 bolo vykonané v súlade s obsahom darovacej zmluvy. Ide o absolútne jasné a jednoznačné vyjadrenie žalobkyne 1/, že nikdy v žiadnom prípade nemohla žiť v omyle, že jej sporný pozemok patrí a súčasne spoľahlivé vyvrátenie existencie dobromyseľnosti na strane žalobkyne 1/, ktorá odmietla akceptovať nesúhlas darcu o väčšej výmere pozemku a po tom ako sa zdravotný stav darcu zhoršil, spolu so žalobcom realizovali výstavbu oplotenia a sporný pozemok (aj tak) zabrali.

53. K výpovedi svedka p. F. a tvrdeniam žalobcov v tejto súvislosti žalovaní uviedli, že aj zo zvukového záznamu z pojednávania zo dňa 16. 09. 2024 je zrejmé, že nešlo o sugesciu, ale doplňujúcu otázku na spresnenie obdobia výstavby, pričom svedkovi vôbec nič a nikto nebránil, aby vypovedal i tak, že si nepamätá alebo sa nevie vyjadriť. Svedok však sám doplnil, že išlo o mesiace apríl – máj, čo napokon korešponduje i výpovedi svedka p. A., ktorý v tejto súvislosti poznamenal, že v rovnakom období ako bola realizovaná výstavba oplotenia pozemku žalobcov, t. j. období (máj 2010) si zakúpil chatu.

54. Žalovaní zdôraznili, že zdravotný stav otca žalobkyne 1/ a žalovaných mal pre toto konanie význam, avšak len pre čas výstavby sporného oplotenia, a to nie len s prihliadnutím na tvrdenia žalobcov (ktorí svoju dobromyseľnosť opierali i o prítomnosť otca žalobkyne 1/ a žalovaných pri výstavbe oplotenia), ale

i samotných svedkov (najmä p. A.), ktorí opisovali činnosti vykonávané otcom žalobkyne 1/ a žalovaných, ktorých v rozhodnom období nebol preukázateľne schopný vzhľadom na svoj zdravotný stav.

55. V ostatnom sa žalovaní v celom rozsahu pridržali obsahu podaní (vrátane obsahu podaného odvolania) a dôkazov predložených súdu v priebehu tohto konania, pričom mali za to, že žalobcovia nikdy v dobrej viere vo vzťahu k spornému pozemku nekonali, o tomto v konaní nepredložili žiadny dôkaz – naopak bolo spoľahlivo preukázané, že žalobcovia celkom svojvoľne vytvorili nové hranice pozemku aj proti vôli darcu a tento postup žiadajú legitimizovať v tomto súdnom konaní.

56. Žalobcovia v následnom vyjadrení zo dňa 22. 04. 2025 naďalej zotrvali na svojich doterajších tvrdeniach a vyjadreniach. Žiadne skutočnosti, ako tvrdia žalovaní, najavo nevyšli. Žalovaní si len buď prispôsobujú, resp. interpretujú skutočnosti a dôkazy spôsobom na podporu svojich tvrdení, keď ignorujú ostatné dôkazy a skutočnosti, ktoré im nevyhovujú, čo je podľa názoru žalobcov v rozpore so spôsobom hodnotenia dôkazov súdom, ktorý hodnotí každý dôkaz jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti.

57. Vo vzťahu ku geodetickému zameraniu a uvádzaniu nových skutkových tvrdení žalobcovia uviedli, že neuvádzajú nové skutkové tvrdenia, len poukázali na skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania, t. j. že hranice novovytvoreného pozemku boli zameriávané prístrojom SOKKIA. Žalobcovia p. Kompas geodeta nekontaktovali, takže v komunikácii so „žalobcom“ nemohol uviesť, že k žiadnym pochybeniam pri zameriávaní a vytýčení hraníc pozemku nedošlo. Súčasný stav evidovania hraníc pozemkov je dôvodom, prečo je vedené toto súdne konanie. Ak by boli hranice pozemku súladné s hranicou oplotenia (t. j. právny stav by bol totožný so skutkovým stavom), tak by nebol dôvod pre vedenie súdneho konania. Žalobcovia dodali, že o výpovedi „žalobcu“ pred súdom prvej inštancie nebolo možné z ich strany vytvárať sporné skutkové tvrdenia, pretože tým by vlastne odporovali svojim vlastným tvrdeniam. Vo vzťahu k p. Kompasovi žalobcovia uviedli, že pokiaľ žalovaný 1/ prezentoval určité tvrdenia na základe rozhovoru s p. Kompasom, tak na podporu svojich tvrdení mohli žalovaní navrhnúť vykonať dôkaz – napríklad jeho výsluchom ako svedka.

58. Pôvodný rodičovský pozemok, ktorý predstavoval jeden celok, bol oplotený po celom svojom obvode. Z uvedeného dôvodu stačilo pre stanovenie hraníc označiť 3 body, ktoré presne určovali vnútorné hranice medzi darovaným/odčleneným pozemkom a zostatkom rodičovskej nehnuteľnosti. Hranica „vľavo“ od železnice a hranica „dole“ od miestnej komunikácie totiž bola vyznačená existujúcim oplotením a teda bolo potrebné vybudovať len oplotenie na hraniciach pozemku „hore“ a „vpravo“. Fabulačné tvrdenie žalovaných, že „pokiaľ sa žalobcovia pri svojpomocnom zameriávaní mali svojvoľne napojiť na oplotenie pôvodnej rodičovskej nehnuteľnosti“, vychádza pre žalobcov z úplne neznámych skutočností, nakoľko žiadne takéto tvrdenia zo strany žalobcov neboli uvedené alebo tvrdené. Žalobcovia poukázali na skutočnosť, že „červený“ kolík, ktorý vypadol, bol správne umiestnený, správne bol umiestnený aj „modrý“ kolík a nesprávne mal byť umiestnený „zelený“ kolík, ktorý však bol umiestnený pri stĺpiku existujúceho oplotenia, nakoľko je jednoduchšie nové oplotenie napojiť na existujúci stĺpik, než toto oplotenie viesť k pletivu. „Zelený“ kolík bol pri existujúcom stĺpiku oplotenia umiestnený už pri zameriávaní a nikto s ním nehýbal, ani ho svojpomocne nezameriaval, t. j. žalobcovia namietajú tvrdenia žalovaných, si mali „zelený kolík“ svojvoľne posunúť.

59. Žalovaní tvrdia, že medzi tým, že ktorý kolík mal byť vypadnutý, neexistuje zhoda ani medzi svedeckými výpoveďami. Žalobcovia uviedli, že z výpovede svedka F. F. vyplýva, že mal byť vypadnutý „stredný“ kolík, ktorý mal byť domeraný podľa 2 ostatných kolíkov „na kraji“, pričom vzhľadom na rozloženie kolíkov je otázne, že čo svedok myslel pod pojmom „krajný“ kolík a ktorý by mal byť „stredový“. Žalobcovia pod pojmom „krajný“ kolík chápajú kolíky, ktoré sú umiestnené na vonkajších hraniciach (t. j. železnica „zelený“ kolík a miestna komunikácia „modrý“ kolík, pričom „stredový“ by mal byť „červený“ pretože sa nachádza vo vnútri, t. j. v strede pozemku. Tvrdenie žalovaných o „subjektívnom“ prispôsobení si hraníc je preto opätovne len ďalšia „fabulácia“ zo strany žalovaných, ktorú sa snažia podporiť „vlastným“ výkladom resp. hodnotením výpovede svedka. Pokiaľ však žalovaní chceli spresniť výpoveď F. F., mali na otázky na svedka priestor na pojednávaní dňa 16. 09. 2024.

60. Žalobcovia ďalej poukázali na to, že zo svedeckých výpovedí označenie obdobia výstavby oplotenia na apríl - máj 2010 nevyplýva. Vzhľadom na tvrdenia žalovaných, ktorými sa vytvárajú pochybnosti, pretože reálne nedochádza nimi k preukázaniu skutkových tvrdení alebo k vyvráteniu skutkových tvrdení

uvádzaných žalobcami je pochopiteľné, prečo žalovaní časové obdobie zužujú na mesiac apríl a máj 2010, čo je však v rozpore so svedeckými výpoveďami.

61. Čo sa týka zdravotného stavu otca žalobkyne 1/ a žalovaných, žalobcovia opätovne poukázali na podľa ich názoru úmyselné selektívne predkladanie dôkazov zo strany žalovaných. Pokiaľ žalovaní poukazujú na tvrdenie žalobkyne 1/ zo súdneho konania sp. zn. 8C/35/2021, tak toto nie je v rozpore s vyššie uvedeným, ako ani s ich záverečným návrhom zo dňa 02. 11. 2024. Otec žalobkyne 1/ a žalovaných mal vážny zdravotný stav, to je nepopierateľné a tento trval približne 2 mesiace. Následne došlo k zlepšeniu, ktoré trvalo až do roku 2013. Uvedené nevylučuje, že sa výstavba oplotení uskutočnila podľa výpovede svedkov a tvrdení žalobcov. Žalovaní si selektívne vybrali len 2 lekárske správy, medzi ktorými je časový odstup cca 3 roky. Na mieste je preto otázka, prečo nepredložili všetky relevantné lekárske správy alebo nenavrhlí ich vyžiadanie súdom? Podľa názoru žalobcov na to existuje jednoduchá odpoveď a to, že ostatné lekárske správy by nepotvrzovali tvrdenia žalovaných, ktorými len vytvárajú pochybnosti.

62. Čo sa týka dedičského konania vedeného pod spisovou značkou 23D/617/2014, Dnot 182/2014, žalobcovia na toto poukázali z dôvodu, že žalobkyňa 1/ rešpektovala skutočnosť, že so žalobcom 2/ do daru dostali pozemok a že zadná časť pozemku bola určená pre žalovaných. Na uvedené konanie bolo poukazované z dôvodu, že pokiaľ by žalobkyňa 1/ mala vedomosť o tom, že ich plot je postavený na predmetnej nehnuteľnosti, tak by sa logicky v predmetnom dedičskom konaní svojho práva v prospech žalovaných nevzdala, ale žiadala by predmetnú časť pozemku zdediť. Uvedeným sa vyvracalo tvrdenie žalovaných, že o nesprávne vybudovanom oplotení mali mať vedomosť. Čo sa týka započítavania daru na dedičský podiel žalobkyne 1/, tak žalovaní nadobudli pozemok o výmere 2.624 m², t. j. každý 1.312 m². Žalobkyňa 1/ nadobudla so žalobcom 2/ pozemok 1.168 m². Žalobkyňa 1/ z darovanej výmery nadobudla spoluvlastnícky podiel 1/2 – ica k celku, t. j. 584 m². Aj keby sa jej teda dar od poručiteľa započítal na jej dedičský podiel (nakoľko započítanie daru manželovi – žalobcovi 2/ právne predpisy neupravujú), tak stále by si sporných 22 m² nárokovala vedela.

63. Geometrické plány vyhotovené na zameranie tej istej hranice pozemkov udávajú rozdielnu dĺžku predmetnej hranice 35,65 m (v roku 2008) naproti 35,72 m (z roku 2023), t. j. aj 2 geodeti pri zameraní tej istej hranice dokázali dospieť k dvom rozdielnym výsledkom, pričom rozdiel 7 centimetrov je možno zanedbateľný, avšak ako bolo preukázané matematickým výpočtom, tak celá sporná situácia vznikla kvôli odchýlke vo veľkosti približne 2 stupne.

64. Žalobcovia s poukazom na vyššie uvedené, ako aj na všetky svoje doterajšie písomné podania, aj naďalej považovali odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa za vecne a právne správny, a preto navrhli, aby ho odvolací súd svojím rozhodnutím potvrdil a priznal žalobcom náhradu trov odvolacieho konania.

65. Ďalšie vyjadrenia sporových strán podané neboli.

66. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie je prípustné (§ 358 CSP „a contrario“), bolo podané včas, oprávnenou stranou (žalovanými), (§ 359, § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 „a contrario“ rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

67. Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej len „žalobcovia“) sa podanou žalobou domáhali určenia, že nehnuteľnosť zameraná geometrickým plánom číslo geometrického plánu 242/2023 zo dňa 25. 05. 2023, úradne overeným pod číslom G1-1092/2023 zo dňa 07. 06. 2023, vyhotoveným spoločnosťou GEOTOM s.r.o., ktorá bude vedená na Okresnom úrade Nitra - Katastrálny odbor, nachádzajúca sa v okrese: Nitra, obec: D., katastrálne územie: D., ako parcela registra „C“, parcelné číslo XXXX/XXX, druh pozemku: Záhrada, výmera 22 m², je v podiele 1/1 k celku v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcov. O uvedené žiadali z dôvodu, že pri zameraní pozemku žalovaných v roku 2022 sa malo zistiť, že časť oplotení pozemku žalobcov bola pri stavbe domu nesprávne vybudovaná a toto oplotenie zasahuje do pozemku žalovaných. Nakoľko žalobcovia predmetným zameraním pozemku žalovaných a ich plota nedisponovali, nechali si vyhotoviť vlastný

geometrický plán, na podklade ktorého sa z pozemku žalovaných vytvorili nasledovné parcely: parcela registra „C“, parcelné číslo XXXX/XXX, druh pozemku: Záhrada, výmera 22 m², (ďalej v texte ako „sporná nehnuteľnosť“), parcela registra „C“, parcelné číslo XXXX/XX, druh pozemku: Záhrada, výmera 2.602 m². Žalobcovia poukazovali na to, že sporný pozemok ako súčasť pozemku žalovaných patril rodičom žalobkyne 1/ a žalovaných; pozemok, ktorý darovaním nadobudli žalobcovia, bol vytvorený v roku 2008 geometrickým plánom, hranice boli vytýčené kolíkmi a na tomto základe žalobcovia spoločne s darcom (otcom žalobkyne 1/ a žalovaných) a za pomoci ďalších osôb vybuodovali predmetné oplotenie, ktorým sa začala držba sporného pozemku. Žalobcovia pri budovaní oplotenia pozemku za pomoci darcov stavali toto dobromyseľne, že sa oplotuje ich pozemok. Žalobcovia spornú nehnuteľnosť užívajú od roku 2008, kedy bol pozemok darovacou zmluvou prevedený na žalobcov. V roku 2009 bolo vydané rozhodnutie obcou D. o stavebnom povolení a následne v roku 2010 bol dom kolaudačným rozhodnutím povolený na užívanie. Najneskôr od tohto momentu bola, podľa názoru žalobcov, sporná nehnuteľnosť dobromyseľne užívaná žalobcami a bola aj v oprávnenej držbe. So zreteľom na všetky okolnosti boli žalobcovia dobromyseľní, že sú vlastníkami spornej nehnuteľnosti a nakladali s ňou ako s vlastnou. Pomer plochy držaného pozemku predstavuje 22 m², čo pri 1.168 m² predstavuje 1,88 % k celku pozemku, čo má tiež poukazovať na to, že žalobcovia si neboli vedomí tohto nesúladu, keďže rozdiel bol zanedbateľný.

68. Žalovaní mali za to, že žalobcovia nikdy v dobrej viere vo vzťahu k spornému pozemku nekonali, o tomto v konaní nepredložili žiaden dôkaz, naopak bolo podľa ich názoru spoľahlivo preukázané, že žalobcovia celkom svojvoľne vytvorili nové hranice pozemku aj proti vôli darcu a tento postup žiadajú legitimizovať v tomto súdnom konaní. Poukazovali na to, že v priebehu tohto konania vyšli najavo skutočnosti, či už prostredníctvom predložených dôkazov i výpovedí strán sporu a svedkov, ktorými bolo preukázané že žalobcami tvrdené skutočnosti sa nezakladajú na pravde (výpomoc otca žalobkyne 1/ a žalovaných pri výstavbe oplotenia), alebo nimi bola vyvrátená možnosť existencie akéhokoľvek omylu na strane žalobcov (výpoveď žalobkyne na pojednávaní zo dňa 15. 05. 2025, existencia geometrických plánov z roku 2008, 2010), či poukaz o tom, že žalobcom bol stav hraníc pozemku veľmi dobre známy (aj) v spojení s preukázanou realizáciou výstavby rodinného domu žalobcov, pri ktorej sa žalobcovia museli a i opakovane zaoberali správnou výmerou pozemku, ktorý od darcov do daru dostali.

69. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom tak, ako je to uvedené v odseku 1. tohto rozhodnutia. Z dôvodu podaného odvolania je vec predmetom prieskumu odvolacím súdom.

70. Odvolací súd predmetnú vec posudzoval podľa nasledujúcich ustanovení zákona.

71. Podľa § 124 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana.

72. Podľa § 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka, držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

73. Podľa § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

74. Podľa § 130 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak zákon neustanovuje inak, má oprávnený držiteľ rovnaké práva ako vlastník, najmä má tiež právo na plody a úžitky z veci po dobu oprávnenej držby.

75. Podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnuťnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

76. Podľa § 137 písmeno c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

77. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

78. Odvolací súd k veci uvádza, že po oboznámení sa s obsahom spisu, napadnutým rozhodnutím a jednotlivými námietkami žalovaných uplatnenými v podanom odvolaní dospel k záveru, že je potrebné napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správne.

79. Odvolací súd sa stotožnil s vymedzením predmetnej žaloby súdom prvej inštancie ako žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, teda či tu právo je alebo nie je podľa § 137 písm. c) CSP. Stotožnil sa tiež s právnym názorom súdu prvej inštancie ohľadom naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení vlastníckeho práva z dôvodu, že je ohrozené vlastnícke právo žalobcov k už vybudovanému oploteniu a vysadeným stromom. Súd prvej inštancie správne skonštatoval, že postavenie žalobcov by bez požadovaného určenia negatívne ovplyvnilo ich právne postavenie, ktoré by ostalo absolútne neisté. Odvolací súd ďalej, pokiaľ ide o prípustnosť výroku I. napadnutého rozhodnutia, konštatuje, že v danom prípade sa nejedná o určenie budúceho vlastníctva, resp. určenie práva do budúcnosti, ale v časti „bude vedená“ ide len o spresňujúci údaj, kde bude konkrétne vymedzená nehnuteľnosť v budúcnosti vedená. Z uvedeného dôvodu naliehavý právny záujem neabsentoval a ani neabsentuje.

80. Odvolací súd sa tiež stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie o tom, že právny titul je len jedným z dôkazov preukazujúcich dobromyseľnosť držiteľa a oprávnenosť držby, preto jeho nedostatok pre účely vydržania sám o sebe nemôže zapríčiniť neoprávnenosť držby. Rozhodujúcim vždy bude, či držiteľ konal poctivo, pričom je potrebné skúmať, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie. O dobrú vieru ide vtedy, ak nadobúdateľ nehnuteľnosti ani pri vynaložení potrebnej opatrnosti, ktorú možno od neho s ohľadom na okolnosti a povahu prípadu požadovať, nemal, prípadne nemohol mať (z hľadiska kritéria priemerne obozretného jedinca) dôvodné pochybnosti o tom, že v skutočnosti mu takéto právo nesvedčí. Rozhodujúcim vždy bude, či držiteľ konal poctivo, ako je to už vyššie uvedené. Judikatúra najvyššieho súdu je ustálená v tom, že možno vydržať vlastnícke právo k časti susedného pozemku v situácii, keď sa nadobúdateľ pozemku mylí o priebehu vlastníckej hranice, v dôsledku čoho sa chopí aj držby (časti) susedného pozemku, o ktorom sa domnieva, že je súčasťou pozemku, ktorý nadobudol. Rozhodujúcimi pre posúdenie dobrej viery držiteľa sú v tomto prípade okolnosti, ktoré sprevádzali nadobudnutie vlastníckeho práva a s tým súvisiacej držby časti susedného pozemku. V bežnom živote dochádza často k tomu, že hranice pozemkov, vymedzené hranicou užívania, sa nezhodujú s hranicami parciel, teda takých pozemkov, ktoré sú evidované v katastri nehnuteľností v podobe parciel, ktoré majú geometrické a polohové určenie a sú zobrazené v katastrálnej mape a označené parcelnými číslami.

81. Na to, aby bolo možné držbu považovať za oprávnenú, je potrebné posúdiť, či omyl držiteľa, ktorý viedol k uchopeniu držby, bol ospravedliteľný. Judikatúra Najvyššieho súdu SR, vychádzajúca z prezumpcie dobrej viery držiteľa, pripúšťa oprávnenú držbu v prípade, že držiteľ sa chopí aj (časti) susedného pozemku, ktorý v skutočnosti nenadobudol. Úlohu pri posúdení dobrej viery môžu hrať rôzne kritériá, a to napríklad existencia hraničných bodov, okolnosť rodinných väzieb na právneho predchodcu, pomer výmery skutočne nadobudnutého pozemku k časti pozemku držaného, postoj vlastníka susedného pozemku k držbe jeho pozemku. V prospech dobrej viery držiteľa pozemku svedčí aj to, že nadobudnutý a držaný pozemok tvorí ohradený ucelený funkčný celok.

82. V predmetnej veci sa jedná o sporný pozemok, ktorý je žalobcami dlhodobo užívaný ako ich vlastný pozemok, a to viditeľne, keďže je na ňom vybudované oplotenie. Zo strany žalovaných, ale ani ich právnych predchodcov, tu nebola od roku 2010 žiadna ingerencia, ktorá by bola spôsobilá vyvolať u žalobcov pochybnosti o oprávnenosti držby sporného pozemku. Ide teda o okolnosť nasvedčujúcu tomu, že dotknutí vlastníci nemali žiaden relevantný dôvod, aby skúmali, či ich oplotením zasahujú do susedného pozemku. Rovnako tak v prospech žalobcov hovorí výmera sporného pozemku, kde je pomer skutočne nadobudnutého pozemku darovacou zmluvou zo dňa 16. 10. 2008 k spornému pozemku v minimálnej odchýlke, čo bolo v konaní aj percentuálne vyjadrené.

83. Najzásadnejším faktorom, podľa názoru odvolacieho súdu, je v tomto prípade okolnosť existencie rodinných väzieb v súvislosti s uvedeným pozemkom. Do doby, než boli žalobcovia upovedomení o právnom stave vlastníctva nimi užívaného sporného pozemku, podľa názoru odvolacieho súdu, nenastala taká skutočnosť, kde by pri obvyklej miere opatrnosti, bolo možné so zreteľom na všetky okolnosti prípadu po žalobcoch požadovať, aby reálne žalobcovia zisťovali skutočné (právne) vzťahy medzi účastníkmi, pokiaľ ide o sporný pozemok. Žalobcovia nenadobúdali pozemok, ktorý by nepoznali, ale pozemok bol na nich prevedený osobami blízkymi (rodičmi žalobkyne 1/), pričom išlo o pozemok bezprostredne užívaný rodinou žalobcov (jednalo sa o pozemok odčlenený z rodičovského pozemku). Nemali teda žiaden relevantný dôvod zaujímať sa bližšie o jeho parametre. Všeobecne je odvolací súd toho názoru, že nie je pre naplnenie podmienok oprávnenej (pochvej) držby nevyhnutné, aby sa osoba, ktorá sa ujala držby pozemku, zoznámila s obsahom katastrálnej mapy, premeriavala jeho výmeru alebo požadovala vytyčenie jeho hranice. Zároveň z hľadiska bežnej opatrnosti je určite rozdiel v prístupe nadobúdateľa v prípade, keď je mu vec napr. predávaná za odplatu cudzou osobou ako v prípade, keď ju získava bezodplatne ako dar od najbližších osôb odčlenením od ich nehnuteľnosti, navyše ak k oplotheniu zároveň dôjde za asistencie blízkych osôb, v tomto prípade otca žalobkyne 1/, kde prítomnosť a asistenciu otca žalobkyne 1/ potvrdzujú aj svedecké výpovede v konaní.

84. Čo sa týka námietky žalovaných týkajúcej sa zdravotného stavu otca žalobkyne 1/ a žalovaných, odvolací súd je toho názoru, že dôkazná situácia neumožňuje konštatovanie o úplnej slepote otca žalobkyne 1/ v čase vykonávania oplothenia, kde v jedinej lekárskej správe (ktorá časovo spadá do roku 2010), je konštatovaný zvyškový zrak a schopnosť samostatnej chôdze a nezodpovedajú tomu ani svedecké výpovede, z ktorých naopak vyplýva prítomnosť otca žalobkyne 1/ pri oplocovaní pozemku. Tvrdenia žalovaných ohľadom zdravotného stavu otca žalobkyne 1/ a žalovaných, ktoré produkovali na pojednávaní nariadenom na deň 16. 09. 2024, boli žalobcami namietané v reakcii žalobcov v záverečnom návrhu žalobcov. Odvolací súd konštatuje, že nebolo žalovanými preukázané, že by sa jednalo o trvalý a nemenný stav, ktorý by spôsoboval to, že otec žalobkyne 1/ a žalovaných nebol asistencie pri oplocovaní pozemku schopný, ale ide len o subjektívne zhodnotenie jeho zdravotného stavu žalovanými na základe jedinej lekárskej správy, keď ďalšia predložená lekárska správa spadá až do roku 2013. Preto takéto konštatovanie na základe jedinej lekárskej správy nepovažoval ani odvolací súd za dostatočné pre to, aby mohli byť závery, ktoré na tomto základe prezentujú žalovaní, posúdené ako fakt. Rovnako ako preukázaný fakt nie je možné brať záver prezentovaný žalovanými o období vykonávania výstavby oplothenia, ktorý žalovaní vzťahujú na obdobie apríl – máj 2010, keďže výpovede svedkov reálne smerovali k obdobiu jar - leto roku 2010. V prípade svedka A., tento nevedel uviesť, kedy sa presne staval plot a časové obdobie vymedzil od mája až celé leto 2010, kde tvrdenie žalovaných, že to malo byť práve v máji 2010, keď mal začať stavať chatu, z jeho výpovede nevyplýva. V prípade svedka F., tento uviedol, že to bolo asi v roku 2010, so spresnením jar – leto, následne na zvukovej nahrávke z pojednávania nariadeného na deň 16. 09. 2024 uviedol, že to mohlo byť v mesiacoch apríl – máj, čo ale opätovne nie je možné brať ako nepopierateľný fakt, keďže uvedené bolo ním samotným doplnené dodatkom, že nevie, čo je tiež zachytené na zvukovej nahrávke z pojednávania. Teda celková argumentácia žalovaných o tom, že mal byť otec žalobkyne 1/ slepý v čase výstavby oplothenia, nebola v konaní bez akýchkoľvek pochybností preukázaná a ani z výsluchov svedkov takáto skutočnosť nevyplývala. K tejto argumentácii žalovaných je tiež potrebné uviesť, že dvaja svedkovia potvrdili prítomnosť p. G. pri vykonávaní oplothenia, čo zodpovedá aj tvrdeniu žalobcov v konaní, kde za tohto stavu nie je reálny dôvod pochybovať o vierohodnosti tohto tvrdenia svedkov, a to aj z hľadiska prípadných kritérií zaujatosti, či osobného záujmu na výsledku sporu, keďže v konaní nevyplývali také skutočnosti, na základe ktorých by prichádzalo do úvahy takéto konštatovanie vo vzťahu k svedkom. Žalovaní nepreukázali, že by v čase výstavby oplothenia otec žalobkyne 1/ a žalovaných trpel zdravotným stavom, na ktorý poukazujú, preto ani nie je možné označiť svedecké výpovede za klamlivé alebo nepravdivé. Z vyššie uvedených dôvodov ani konštatovanie žalovaných o svojvoľnom postupe žalobcov, ktorí nemali rešpektovať jednoznačne a nesporne prejavenu vôľu darcu, ktorý už tento stav z dôvodu poruchy zraku nemohol v žiadnom prípade poznať, či z tohto dôvodu akési konanie žalobcov v rozpore s dobrými mravmi, nezodpovedá vykonanému dokazovaniu. Na tomto závere nič nemení ani poukaz žalovaných na konanie vedené pred Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 8C/35/2021 v odvolacej replike, kde sa mala žalobkyňa 1/ vyjadrovať k zdravotnému stavu otca, na čo už ale nie je možné ani prihliadať v zmysle ust. § 366 CSP. Uvedené vyjadrenie žalobkyne 1/ však ani nevyklučuje, že sa výstavba oplothenia uskutočnila tak, ako to tvrdili žalobcovia a potvrdili aj navrhnutí svedkovia.

85. Pokiaľ žalovaní v konaní tvrdili, že žalobcovia v dobrej viere neboli, bolo na nich, aby tvrdili a preukazovali skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné uzavrieť, že v priebehu vydržacej doby preukázateľne došlo k strate dobrej viery žalobcov a ich držba teda nemohla byť oprávnená. Je nutné vziať do úvahy, že po celú dobu užívania až do roku 2022 tu nebol daný dôvod pochybovať o tom, že je oplotenie nesprávne vedené, resp. že došlo aj k oploteniu sporného pozemku, ktorý nemal byť predmetom darovacej zmluvy. Odvolací súd má za to, že v tomto konkrétnom prípade len existencia geometrických plánov, či kolaudačné konanie, na ktoré poukazovali žalovaní v súvislosti s existenciou projektovej dokumentácie, nemôže automaticky zakladať v tomto smere nepoctivosť žalobcov, najmä za spomínanej situácie, že išlo o dar rodičov žalobkyne 1/, kde bol pozemok oplotený za prítomnosti otca žalobkyne 1/ a jeho súčinnosti, následne nebol nikým dlhodobo namietaný záber aj spornej časti pozemku (ani samotnými rodičmi ako darcami a od roku 2015 ani žalovanými), kde v prípade reálnej vedomosti žalobcov o zábere sporného pozemku, mohli byť prípadné rozdiely odstránené ešte v rámci rodinných vzťahov, prvotne ešte so samotnými darcami. Je otázne, či z týchto geometrických plánov (kde geometrický plán z roku 2010 ani nebol vyhotovený na zameranie hraníc pozemkov, ale na zameranie rozostavaného rodinného domu) osoba s rozumom priemerného človeka môže v tomto konkrétnom prípade reálne zistiť, že sporná časť pozemku nepatrí do jeho vlastníctva, a to aj vzhľadom na charakter sporného pozemku, kde vzniká posun resp. zásah v rozsahu 1,24 m na vzdialenosti vyše 35 metroch (podľa GP z roku 2023), keďže údajná viditeľnosť tohto stavu nie je, podľa názoru odvolacieho súdu, absolútne nespochybniteľným spôsobom preukázaná. Skutočnosť, že sa má jednať o viditeľný posun, odvolací súd nemôže bez ďalšieho jednoznačne skonštatovať, naopak pri minimálnom posune niečo málo cez jeden meter sa skôr javí, že takýto posun nemusí byť celkom jednoznačne na vyššie uvedenej vzdialenosti viditeľný voľným okom. Skutočnosť, že by boli uvedené rozdiely viditeľné voľným okom, odvolací súd nepovažoval za preukázané a ide len o subjektívne tvrdenie žalovaných, ktoré bolo žalobcami rozporované Navyše na takéto preskúmvanie geometrických plánov, či projektovej dokumentácie v súvislosti s kolaudačným konaním, s reálnou situáciou v teréne, ani nemali žalobcovia za vyššie popísaného stavu reálny dôvod, a to ani z hľadiska optiky priemerne obozretného jedinca, ktorý sa správa racionálnym spôsobom pri darovaní pozemku od vlastných rodičov, ktorý je odčlenený od rodičovskej nehnuteľnosti, oplotení tohto pozemku za účasti jedného z rodičov a následnom rešpektovaní existencie stavu oplotenia samotnými darcami. Takáto argumentácia žalovaných týkajúca sa geometrických plánov, či už z roku 2008 alebo 2010, či projektovej dokumentácie týkajúcej sa realizácie stavby rodinného domu, je maximálne v rovine smerujúcej k vyvolaniu pochybností o oprávnenej držbe zo strany žalobcov, nie však k jej reálnemu preukázaniu. K tejto argumentácii v zmysle vyššie uvedeného bolo potrebné, aby žalovaní predložili dôkazy, ktoré by vyvrátili priamo dobromyseľnosť žalobcov, nielen vyvolali pochybnosti o oprávnenosti držby. Nesúlad bol zameraný až geodetom v roku 2022. Aj následne správanie sa žalobcov po smrti rodičov nasvedčuje skôr dobromyseľnosti žalobcov, keď sa žalobkyňa 1/ následne vzdala dedičstva, ktoré sa týkalo susedného pozemku v prospech žalovaných bez toho, aby bola riešená táto sporná časť pozemku, kde žalobcovia následne nakladali s týmto pozemkom ako vlastným, keď na ňom vysadili tuje a nachádzajú sa tam korene viniča.

86. Pokiaľ ide o tvrdenia žalovaných, ktorí v priebehu konania poukazovali na vzdialenosť rodinného domu žalobcov od hranice pozemku žalovaných, ktorá mala byť len v rozsahu 1 metra (nedodržanie povolení stavebného úradu), odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie ohľadom informatívneho merania z portálu ZBGIS v tejto časti a na toto v plnom rozsahu odkazuje.

87. Za preukázané súd prvej inštancie správne nepovažoval to, že žalobca 2/ mal kontaktovať žalovanú 2/ ohľadne odkúpenia časti spornej nehnuteľnosti, čím sa žalovaní snažili spochybňovať dobromyseľnosť žalobcov. Nie je pravdou, že žalobcovia toto tvrdenie žalovanej nepopreli, ako to uvádzajú žalovaní. Tieto tvrdenia boli následne popreté v záverečnom návrhu žalobcov a navyše boli v rozpore s vyjadrením žalobcu 2/ na pojednávaní nariadenom na deň 15. 05. 2024, kde žalobca 2/ uvádzal, že sa so švagrinou – žalovanou 2/ ne bavil o hraniciach pozemkov. Správne preto súd prvej inštancie skonštatoval, že sú žalovaní v tejto časti v dôkaznej núdzi, pretože pravdivosť a hodnovernosť výpovede žalovanej 2/ nebola preukázaná aj inými dôkazmi.

88. K tvrdeniu žalovaných, že mal geodet (p. Kompas), ktorý v roku 2008 pozemok zameral a vytýčil jeho hranice v prírode roxormi, v komunikácii so žalobcom 2/ jasne uviesť, že k žiadnym pochybeniam pri zameriavaní a vytýčení hraníc pozemku nedošlo, je potrebné uviesť, že takéto konštatovanie žalobcu 2/ sa v spise nenachádza. Z vyjadrenia žalovaného 1/ na pojednávaní nariadenom na deň 12. 06. 2024

len vyplýva, že práve žalovaný 1/ mal kontaktovať geodeta, ale nevyplýva z neho takto žalovanými prezentovaná komunikácia a takéto vyjadrenie geodeta.

89. Pokiaľ žalovaní poukazovali na to, že správnosť realizovaného zamerania má vyplývať z vyjadrenia žalobkyne 1/ na pojednávaní nariadenom na deň 15. 05. 2024, odvolací súd sa nestotožňuje s tým, že z tohto vyjadrenia žalobkyne 1/ je možné konštatovať takúto skutočnosť, resp. vyvodzovať správnosť zamerania v zmysle darovacej zmluvy, najmä ak ide o laika v tejto oblasti, kde aj samotná žalobkyňa 1/ uviedla, že nekomunikovala s geodetom, pretože uvedeným veciam nerozumela. Nemožno bez ďalšieho len na základe tohto vyjadrenia vyvodzovať také skutočnosti, ktoré z tohto vyvodzujú žalovaní, smerujúce k absencii dobrej viery žalobkyne 1/, že jej sporný pozemok patrí, vyvráteniu existencie dobromyseľnosti, či založeniu nepoctivosti konania žalobcov, ktorá by bola týmto konštatovaním žalobkyne 1/ reálne preukázaná. Rovnako tak nemožno z jej vyjadrenia dedukovať úmysel žalobkyne 1/ si sporný pozemok prisvojiť. Je potrebné uviesť, že žalobcovia v konaní rozporovali tvrdenie žalovaných, že si mali prispôbiť hranice pozemkov ich subjektívnym predstavám, či konať vedome protiprávne, preto takéto vyjadrenie žalobkyne 1/ nemožno absolutizovať spôsobom, ako to robia žalovaní.

90. Čo sa týka poukazu žalovaných na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/163/2021 zo dňa 29. 11. 2022, odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že nespochybňuje závery dovolacieho súdu v tomto rozhodnutí, je však potrebné uviesť, že vzhľadom na individuálnosť každého prípadu nemožno, podľa názoru dovolacieho súdu, závery prezentované v tomto rozhodnutí absolutizovať aj na tento konkrétny prípad, ktorý má svoje vlastné a odlišné špecifické parametre, respektíve okolnosti, ktoré sprevádzali držbu sporného pozemku. Rovnaké konštatovanie sa vzťahuje aj na konanie vedené na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 7C/146/2017, kde navyše aj z citácií uvedených žalovanými v podanom odvolaní vyplýva, že v tomto konaní (7C/146/2017) bolo vykonaným dokazovaním preukázané (obhliadkou), že odklon oplotenia bol rozpoznateľný aj voľným okom, naproti tomu v tomto konaní (16C/83/2023) nebol žalovanými preukázaný nimi tvrdý viditeľný posun oplotenia a uvedené zostalo iba v rovine ich subjektívnych tvrdení.

91. Odvolací súd ďalej uvádza, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalobcovia mali sporný pozemok v držbe viac ako desať rokov, keď tento mali v držbe minimálne od roku 2010 až do roku 2022. Žalobcovia už v žalobe tvrdili, že spornej nehnuteľnosti sa dobromyseľne chopili v roku 2010, najneskôr od kolaudačného rozhodnutia. K oploteniu sporného pozemku došlo tiež v roku 2010, teda najneskôr od tohto momentu sa žalobcovia chopili držby sporného pozemku. Je potrebné uviesť, že pre ustálenie zákonom určenej vydržacej lehoty nie je relevantný presný dátum začatia plynutia predmetnej lehoty, ale preukázanie jej uplynutia a to takým spôsobom, aby nebolo možné spochybňovať jej uplynutie, čo je v danom prípade naplnené. Z uvedených dôvodov je správny záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobcovia splnili podmienku uplynutia vydržacej doby.

92. Je potrebné uviesť, že v konaní o posúdení oprávnenosti (poctivosti) držby sú často dané skutočnosti umožňujúce s istou mierou presvedčivosti zdôvodniť tak dobrú vieru, ako aj jej nedostatok. Rozhodnutie v takej veci je v zásade na úvahe súdu, ktorá musí byť riadne odôvodnená a nesmie byť zjavne neprímeraná. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd mal za to, že úvahy súdu prvej inštancie o nepreukázaní nedobromyseľnosti žalobcov sa v zmysle vyššie uvedených skutočností nejavia ako zjavne neprímerané. Svojevoľné prispôbenie geodetických bodov v teréne žalobcami z dokazovania nevyplýva. Dobrá viera zaniká vo chvíli, keď sa držiteľ od kohokoľvek alebo akýmkoľvek spôsobom dozvie o skutočnostiach, ktoré u neho objektívne musia vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec právom patrí. Takáto skutočnosť tu však podľa názoru dovolacieho súdu v čase plynutia vydržacej lehoty nenastala, kde aj v prípade pochybností je potrebné uplatniť hmotnoprávnu normu uvedenú v § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. aj v prípade pochybností sa považuje držba za oprávnenú.

93. Odvolací súd dopĺňa, že nespochybňuje, že určité čiastkové konštatovania, či úvahy súdu prvej inštancie, nevyplývajú zo spisu, či už to bola úvaha súdu prvej inštancie o nepatrnej odchýlke pri zameraní sporného pozemku alebo vyjadrenie súdu prvej inštancie o zanedbateľnej výmere spornej nehnuteľnosti, ktorú podľa názoru súdu prvej inštancie dostali žalobcovia darom na podklade darovacej zmluvy zo dňa 21. 08. 2008, (tu je potrebné uviesť, že z celkového kontextu napadnutého rozhodnutia je ale zrejmé, že súd prvej inštancie nepovažoval sporný pozemok za darovaný, čo je možné vyvodiť aj z ďalšieho textu a celkového odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), no čiastková nesprávnosť v odôvodnení nespôsobila celkovú vecnú nesprávnosť rozhodnutia, a to najmä vzhľadom na vyššie

uvedené skutočnosti ako aj správnosť celkového právneho záveru o nevyvrátení dobromyseľnosti žalobcov a o potrebe predloženia dôkazov, ktoré by dobromyseľnosť priamo vyvrátili, nielen vyvolali pochybnosti, s čím sa odvolací súd plne stotožňuje. Len na doplnenie odvolací súd tiež uvádza, že sa nestotožňuje s tým, že by sa mal súd prvej inštancie dopustiť podstatného omylu, keď skonštatoval, že v konaní nebolo sporné, že nové hranice pozemku boli vytýčené roxormi a keď mal na základe vykonaného dokazovania za to, že tieto boli tri, z ktorých jeden sa musel zameriavať, nakoľko tieto skutočnosti vyplývajú z obsahu spisu a vykonaného dokazovania.

94. Pokiaľ žalovaní namietali rozdielnosť výpovedí svedkov ohľadom toho, ktorý kolík mal vypadnúť, je potrebné uviesť, že tak bolo zo strany žalovaných urobené až v odvolacom konaní, a to ani nie v podanom odvolaní, ale až pri podaní odvolacej repliky, čiže opätovne oneskorene, na čo nie je možné prihliadať. Ak v tomto smere žalovaní videli nezrovnalosti, mali možnosť uvedené namietat už v konaní pred súdom prvej inštancie, resp. už priamo pri výsluchu svedkov, kde prípadne nimi tvrdené nezrovnalosti mohli byť odstránené. Navyše odvolaciemu súdu vyplýva z vyjadrení žalobcov, že mal byť vypadnutý kolík pri dome v strede záhrady, svedok A. uvádzal tri stĺpiky (jeden na ulici, jeden na rohu domu, ktorý bol zvalený a tretí na plote smerom k železnici), čo zodpovedá vyjadreniu žalobcov a svedok F. uviedol, že bol spadnutý jeden kolík, konkrétne stredný, ktorý bol od železnice, ktorý sa znovu zameriaval podľa tých, ktoré boli na kraji, čo podľa situovania kolíkov skôr zodpovedá kolíku, ktorý uvádzali žalobcovia a svedok A., teda kolíku uprostred pozemku, kde kolíkom na kraji zodpovedajú skôr kolíky na kraji či hraniciach pozemku, ako ten uprostred pozemku, preto je odvolací súd toho názoru, že žalobcovia a svedkovia rôznymi formuláciami špecifikovali ten istý kolík. Ani táto skutočnosť, resp. žalovanými tvrdený rozpor, by však vo svojej podstate nemenila ten záver, že dôkazné bremeno na preukázanie neoprávnenej držby zaťažovalo toho, kto popieral dobromyseľnosť držiteľa a v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané tvrdenie žalovaných o svojvoľnom vytváraní hraníc pozemku žalobcami.

95. Odvolací súd konštatuje, že skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaných neboli spôsobilé spochybniť správnosť záveru súdu prvej inštancie o oprávnenosti držby žalobcov, preto odvolanie žalovaných z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené, keď nedošlo k ich naplneniu. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

96. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalobcom 1/ a 2/, ktorí boli v odvolacom konaní úspešní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu proti žalovaným 1/ a 2/, ktorí úspech v odvolacom konaní nemali s tým, že túto sú povinní žalovaní 1/ a 2/ zaplatiť spoločne a nerozdielne.

97. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).